

ΓΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΔ'.

ΤΕΥΧΟΣ 278—280

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1924 - ΙΟΥΝΙΟΣ 1925

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 20

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > 48

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τι βλέπω — τι ακούω. (Ἡρώων—Νά
ζῃ κανέ; — Εἴκοσι πέντε ἐτῶν—Ζη-
τεῖται) ὑπὸ Ἀμαράντου.

Ἀντίλαλοι. (Τὸ γυναικείον κάλλος —
Ἀπανθίσματα) ὑπὸ Ἀλιέως.

Τὸ φιλί, ὑπὸ Δ. Καρρά.

Σημειώσεις, ὑπὸ Δάφνιδος.

Πολέμης — Μηλιαράκης. (Πανηγυρι-
κὸς λόγος Δ. Ι. Καλογεροπούλου).

Καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις, ὑπὸ Κ.

Ἐθνικὸν Συνέδριον.

Ἐκπαιδευτικὴ ἀναρχία.

Γράμματα καὶ τέχνη.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ν. Γύζης.

Ἡ Νίκη, ὑπὸ Ν. Γύζη.

Ἐρη Μαρκουίζου—Καβαλιέρου.

Αἰμίλιος Ριάδης.

Γεώργιος Φυτάλης.

Δημήτριος Φιλιππότης.

Νικηφόρος Λύτρας.

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 22^Α

ΜΕΓΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ
 “ΟΙ ΤΗΝΙΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ,,

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ & Ξ. ΣΩΧΟΥ

Θα αποτελεσθῆ ἀπὸ ἐπὶ αὐτοτελῆ τεύχη, ἕκαστον δὲ τεύχος ἀπὸ τεσσάρων ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων, θὰ ἀφιερωθῆ ἀνὰ ἓν διὰ τοὺς ἐκρανιστέροους ζωγράφους καὶ γλύπτας τοὺς ἐκ Τήνου καταγομένους, ἤτοι Γύζην, Λύτραν, ἀδελφούς Φοτάλας, Φιλιππότην, Βιτάλην, Σῶχον, Χαλεπᾶν.

Ἐκαστον τεύχος, εἰς μέγα σχῆμα, ἐπὶ πολυτελοῦς ἄρτου καὶ μετὰ πολλῶν εἰκόνων. θὰ τιμᾶται 50 δρα. ἐν Ἑλλάδι καὶ 50 φρ. χρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Πινακοθήκης».

Τὸ Λεύκωμα τῶν Τηνίων καλλιτεχνῶν θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀπαραίτητον κόσμημα πάσης ἐκλεκτῆς βιβλιοθήκης καὶ κομψῆς αἰθούσης.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ

Ἀθῆναι — Ὁδὸς Σταδίου

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

“ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ,,

Τόμος ἐκ σελ. 150 — Δρ. 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΜΕΡΟΣ Α'. Ὁ Σταυρός. — Ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. — Γνωριμία. — Παραμονὴ πρωτοχρονιάς. — Μυστικιστής. — Ὁ Σάτυρος. — Φρύνη. — Τὰ νυκτικὰ ὑποδήματα. — Τὸ μυστικόν. — Εἰς τὴν παραλίαν.

ΜΕΡΟΣ Β'. Διπλὴ Κοινωνία. — Τὸ Διανοητικόν. — Ἐξομολογήσεις πρὸς τὰ διάμεσα. — Ἡ συμβουλή τοῦ ἱατροῦ. — Ἡ ἱλεψύτρια. — Μεθῦσι. — Χαμένη ἀγάπη. — Τελευσίαι χαρά. — Τὸ ἰδανικόν τοῦ γλύπτου. — Πείσμα. — Κόσμος ὄνειρων.

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Πινακοθήκης ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶς τεύχων.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

Μετοχικὸν κεφάλαιον Δρ. 20.000.000
 Αποθεματικὸν » 175.000.000
 Καταθέσεις » 400.000.000

Ἐκδόσεις τραπεζικῶν γραμματίων. — Προεξοφλήσεις. — Δάνεια ἐπὶ ἐνεχίρω χρηματογράφων καὶ ἐμπορευμάτων. — Δάνεια ἐνυπόθηκα. Δάνεια πρὸς νομικὰ πρόσωπα καὶ γεωργούς. — Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος. — Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί. — Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ εἰς ἀνοικτὸν λησμόν. — Καταθέσεις ἔντοκοι. — Ταμειυτήριον. — Ταμείον τίτλων πρὸς φύλαξιν.

ΔΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ἌΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

Μέχρι δραχμῶν 25.000, ἐπὶ τόκῳ 4 1/2%

ἀπληλλαγμένον παντὸς φόρου

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ἐν γένει ἐπὶ τόκῳ 4 ο/ο 5 ο/ο 6 ο/ο.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Περίεργα. — Αἱ Ἐφημερίδες ἔχουν εἰδικούς μουσικὸς συντάκτας καὶ κριτικούς. Εἰς τὸν «Ἑλ. Τύπον» γράφει ὁ κ. Δ. Διονυσίου καὶ ἡ κ. Σ. Σπανοῦδη, εἰς τὸν «Ἑλ. Λόγον» ὁ κ. Βάρβιλης, εἰς τὴν «Πολιτείαν» ὁ κ. Ν. Δέλλιος, εἰς τὴν «Ν. Ἡμέραν» ὁ κ. Α. Νικολόπουλος, εἰς τὸ «Ἑλ. Βῆμα» ὁ κ. Ι. Ψαλφούδης, εἰς τὰς «Ἀθήνας καὶ «Ἀπογευματινὴν» ὁ κ. Δ. Καλογερόπουλος, εἰς τὴν «Ἐστία» ὁ κ. Α. Κύρου, εἰς τὴν «Καθημερινὴν» ὁ κ. Ν. Βεργωτῆς, εἰς τὴν «Δημοκρατίαν» ἡ δ. Κενταύρου.

Ν. Σ. Οἱ συνδρομηταὶ ἕνεκα τῆς καθυστέρησός θὰ πληρωθῶσιν ὀλιγότερα δὲν ἢ ὑπολογισθῆ ἢ καθυστέρησι κατὰ τὴν πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς. Τὸ ὄρθον θὰ ἦτ' νὰ ἤρξανε ἢ συνδρομὴ ἕνεκα τῶν ὑπερόγκων δαπανῶν.

ΤΙ ΒΛΕΠΩ - ΤΙ ΑΚΟΥΩ

ΗΡΩΟΝ

Τὸν Ἀπριλίον τοῦ προεχούς ἔτους συμπληροῦται τὸ ἱωβιλαῖον ἑνὸς ἐκ τῶν σημαντικωτέρων γεγονότων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως — τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου, ἡ ὁποία μετὰ τὰ μεγαλειότερα ἱστορικὰ κατορθώματα δύναται νὰ συγκριθῆ, μετὰ τὰ σημαντικώτερα πολεμικὰ γεγονότα. Οἱ Μεσολογγῖται, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μεγάλοι καὶ μικροί, εὐποροὶ καὶ πένητες, ὅλοι συνηνώθησαν εἰς ἓνα μόνον πῶθον. Τῆς ἀκελευσθῆσεως τῆς πατρίδος τῶν. Ἡ ὑπερτάτη αὐταθυσία, ἡ δραματικώτερα γενναϊότης ἐσημειώθησαν κατὰ τὴν ἔξοδον, ἦν ἐπηκολούθησεν ἡ πτώσις. Ὑπάρχον θάνατοι, οἱ ὅποιοι ἀξίζον περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν. Καὶ οἱ γενναῖοι Μεσολογγῖται ἔγιναν ἀθάνατοι μετὰ τὴν ἔξοδόν τῶν.

Καὶ ὅμως ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ πόλις δὲν ἔσχε τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς. Φθίνει, ἐνῶ ἐδικαιούτο νὰ εἴνε τὸ κέντρον τῆς Ἑθνικῆς κινήσεως, ὡς ἐκ τῆς ἱστορικῆς θέσεως, ἦν κατέλαβε καὶ ὡς ἐκ τῶν ἐξόχων ὑψηλοῦς ἀ: προσέφεραν. Ὅπως αἱ Ἰταλικαὶ εἰς τὴν ἀρχαότητα, τὸ Μεσολόγγιον ἔδει ν' ἀνακηρυχθῆ ἢ Ἰερα πόλις τῆς Ἑλλάδος, ἔνθα κατ' ἔτος ἐορτάζονται τὰ «Ἐλευθέρια».

Διεικερμένος ἀνώτατος ἀξιωματικός, ὁ κ. Ι. Ἰωαννίδης, μοῦ ἀνέπτυξεν ἓν σχέδιον, τὸ ὁποῖον πραγματοποιούμενον, θὰ ἀνεδείκνυε τὸ Μεσολόγγιον πόλιν ἀνταξίαν τῶν παραδόσεων καὶ ἑνὸς καλλιτέρου μέλλοντος.

Ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν πόλιν ἐν ἡ ἡδύχρησά νὰ ἴω τὸ φῶς, ἤρξασα μετὰ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὸν Μεσολογγίτην στοατηγόν, ὅστις μετὰ καλλιτεχνικὸν αἰσθημα ἔξεπόνησε νέον ἀνακαινιστικὸν σχέδιον, τὸ ὁποῖον, ἐκτελούμενον, θὰ ἀναξιογονήσῃ τὴν ἔνδοξον, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον μαραινόμενῃ πόλιν.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἔχει περίπου ὡς ἐξῆς ἐν γενικοῖς γραμμαῖς:

Τὸ χαρακῶμα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἐπιφάνειαν, ὡς τὸ ἐκατέλειψεν κατὰ τὴν στιγμήν τῆς Ἐξόδου οἱ ἦρωες τῆς φρουρᾶς, τὸ δὲ ὑπάρχον Ἡρώον νὰ μεταρρυθμισθῆ καὶ ἐπεκταθῆ ὡς ἔπεται:

Νὰ καταδαφισθῆ τὸ ὑπάρχον τεῖχος τὸ κακῶς ἀνεγερθὲν μετὰ τὴν Ἑθνικὴν ἀπικατάστασιν ἀντὶ τοῦ χαρακῶματος, ὅπερ ν' ἀνασκευασθῆ μετὰ τῶν προμαχῶνων αὐτοῦ, ὡς ἀκριβῶς εἶχε χατὰ τὴν πολιορκίαν, συμφώνως πρὸς τὸ διασωθὲν σχέδιον τοῦ Κικκίνη. Ν' ἀνασκηψῆ ἢ ἐπιχωθεῖσα τάφρος τοῦ χαρακῶματος καὶ μετὰ εἰς βορειότερον ἢ σιδηροδρομικὴ γραμμῆ, ἢ ἀσβεβῶς στοαθεῖσα ἐπὶ τῶν θεσεων, ἐν αἷς ἐστή ἦσαν αἱ τρεῖς γέφυραι τῆς Ἐξόδου. Νὰ εὐρυνθῆ ὁ ὑπάρχων κήπος πρὸς Ἀνατολὰς πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, καταδαφισμένων τῶν δημοσίων κτιρίων, κατὰ μήκος δὲ τῆς μεσημβριῆς πλευρῆς τοῦ Ἡρώου νὰ κατασκευασθῆ λεωφόρος. Ὅλος ὁ χώρος τοῦ Ἡρώου νὰ περιφραχθῆ διὰ οἰκηροῦ κυκλιώματος. Παρὰ τὸν τύμβον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως νὰ ἐγεροῦν τύμβοι ἐκ παραλήλου τῶν πολέμων 1897, 1912—1913, 1918 καὶ 1920, κατὰ τὸν τύπον τοῦ τύμβου τῆς Χαριωνείας, ἀνεγερόμενης ἅμα μαρμαρίνης στήλης, ἐφ' ἧς χρυσοῖς γράμμασι ν' ἀναγραφῶσι τὰ ὀνόματα τῶν πρωταθλητῶν τῆς πολιορκίας, ὡς καὶ τῶν μεταγενεστέρων πολεμιστῶν, παρ' αὐτὴν δὲ ἀγαλμα νὰ στηθῆ τῆς Ἐλευθερίας κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Νίκης τοῦ Παιωνίου, στηριζόμενον ἐπὶ τετραγώνου βάσεως, ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς ὀπίσθας νὰ γλυφῶσιν ἐφιπτικοὶ οἱ ἀνδριάντες τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου, τῶν τριῶν ἐνδόξων περιόδων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπὶ τοῦ διαχωρίζοντος τοὺς δύο τελευταίους τύμβους

διαστήματος να κατασκευασθῆ ὁ τάφος τοῦ Ἁγνώστου Στρατιώτου, ὅστις εἶνε Ἑλληνικὴ ἰδέα καὶ ὄχι Εὐρωπαϊκὴ. Ὁ Θουκυδίδης, περιγράφων τὴν πομπὴν ἐπὶ τῇ ἐκφωνήσει τοῦ ἐπιταφίου λόγου τοῦ Περικλέους εἰς τοὺς πεσόντας Ἀθηναίους κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὁμιλεῖ περὶ Λάρνακος ἀφανῶν. Εἶνε ὁ τάφος τοῦ Ἁγνώστου Στρατιώτου, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ συνομιλητοῦ μου.

Καὶ ἔξακολουθῶν τὴν περιγραφὴν του ὁ ἐνθουσιώδης στρατηγός, μού ὁμίλησε περὶ ἀνεγέρσεως ναοῦ, ἐν μικρογραφίᾳ τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ Μουσείου τοῦ Ἀγῶνος, καὶ περὶ Διπύλου μὲ ἀνδριάντας τῶν μεγαλειτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τοῦ Περικλέους, τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου καὶ τοῦ Χαριλάου Τρικούπη.

Ἴδου ἐν σχέδιον ὄντως μεγαλεπήβολον, Ἑλληνικώτατον. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι λεπτομέρειαι, ἀλλ' ἐκ τῆς συντόμου περιγραφῆς ἦν ἔδωκα, ἐννοεῖ τις πόσον μελετημένον εἶνε τὸ σχέδιον. Ἠθέλησα νὰ δώσω μίαν εἰκόνα, τὴν ὅποιαν, ὅστις ἀναπαραστήσῃ διὰ τῆς φαντασίας, θὰ εὕρη πάντως θαυμασίαν.

Ἄλλ' ἀνήλθεν εἰς τὰ χεῖλή μου, ἀφοῦ προηγουμένως ἔβασάνισε τὴν σκέψιν μου, ἐν ἐρώτημα: Πῶς θὰ γίνουν ὅλα αὐτά; Μὲ τί χρήματα; Ἄλλ' ὁ προνοητικὸς πατέρα τοῦ μεγαλοπρεποῦς σχεδίου καὶ διὰ τὴν ἀπορίαν αὐτὴν ἐφρόντισε νὰ ἔχη λύσιν. Διὰ Πανελληνίων ἐράνων καὶ διὰ δωρεῶν—τῶν δωρητῶν πέραν ὁρισμένου ποσοῦ ἀνακηρυσσομένων ἰδρυτῶν—τοῦ πίντακος στηθησομένου παραλλήλως πρὸς τὴν στήλην τῶν ἀνδραγαθησάντων.

Ἄλλὰ καὶ τὸ Κράτος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑστερήσῃ εἰς τὴν ἀπότισιν μιᾶς τόσοσιν στοιχειῶδους ὑποχερώσεως ἀλέναντι μιᾶς ἐνδόξου σελίδος τῆς ἱστορίας τοῦ Ἔθνους.

Τίποτε δὲν εἶνε δύσκολον, ὅταν ὑπάρχῃ ἡ ἀγαθὴ θέλησις καὶ εἰς πρωταγωνιστὴς μιᾶς ἰδέας.

ΝΑ ΖΗ ΚΑΝΕΙΣ;

Τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθὸν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶνε ἡ ζωὴ. Αὐτὸ εἶνε ὁ κανὼν. Ἄλλ' ὑπάρχει, ὅπως καὶ εἰς τὴν γραμματικὴν, καὶ ἑξαιρέσεις. Ἡ αὐτοκτονία. Ὅσον καὶ ἂν παραπονούμεθα, ὅτι δὲν ὑποφέρεται αὐτὴ ἡ ζωὴ, ὅσον καὶ ἂν φιλοσοφοῦμεν περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων, ὅσον καὶ ἂν ἡ τύχη ὑπονομεύει τὴν ἡσυχίαν μας καὶ μᾶς αἰχμαλωτίζει ἢ βιοπάλη καὶ οἱ συνάνθρωποι μᾶς παρέχουν διαρκῶς ἐνοχλήσεις, ἡ ζωὴ, κατὰ τὸ γνωστὸν δίστιχον, μ' ὅλα τῆς τὰ βάσανα, μεγάλα ἢ μικρά, πάλι γλυκεῖα εἶνε.

Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀντιρρησεις. Δὲν γίνονται ὑποχείριοι τῆς ζωῆς, ὅταν αὐτὴ δεκνύει τὴν ἀπάνθρωπον, τὴν εἰρώνα, τὴν δυσειδῆ μορφήν της. Ὅταν ἀποκάμνη τις παλαιῶν μὲ τὰς ἐναντιό-

τητας, ὅταν κάμπτεται κάθε ψυχικὴ ἀντίστασις, ὅταν τὸ λογικὸν ἐξανίσταται ἐναντιὸν τῶν ἀθλιότητων τῆς ζωῆς, ἡ ὅποια εἶνε γεμάτη ψεῦδη καὶ ἀπογοητεύσεις καὶ ἀδικίας, τότε τί πρέπει νὰ κάμῃ; Καὶ ὀρθοῦται ἐν αἰνίγμα, ἡ αἰωνία ἀπορία τοῦ Ἀμλέτου: «Νὰ ζῆ κανεῖς ἢ νὰ μὴ ζῆ;»

Ἡ μεγίστη πλειοψηφία τῆς ἀνθρωπότητος βροντοφωνεῖ, ὅτι πρέπει, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀξίζῃ, νὰ ζῆ κανεῖς. Μὰ ὅταν ἕνας ἄνθρωπος βιασάνεται, ὅταν διαρκῶς ἀγανακτῆ κατὰ τοῦ κόσμου, κατὰ τῆς κακοτυχίας, κατὰ τῶν ὁμοίων του, κατὰ τοῦ ἴδιου ἑαυτοῦ του; Διὰ τί νὰ παρατεῖν μίαν ζωὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶνε εὐχαριστημένος; Τὴν ἀπάντησιν ἠμπορεῖ νὰ τὴν δώτῃ ὁ καθένας ἐξ ἡμῶν, διότι ὅλοι μας εὐρέθημεν εἰς στιγμὰς ἀπογοητεύσεως, ἐβλασφημήσαμεν τὴν ὥραν τοῦ ἐγεννηθῆμεν, καὶ ὅμως δὲν ἀπερρίψαμεν τὸ βάρος αὐτό, τὸ ράκος τῆς ζωῆς, ἀλλὰ προσκολλώμεθα ὁλον ἐν αὐτό, τρέμοντες μὴπως καθήσωμεν εἰς ρεῦμα ἀέρος, μὴπως εὐρεθῶμεν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ἐνός τῶν 10.000 αὐτοκινήτων, μὴπως καταπίωμεν κανὲν μικρόβιον. Ἡ ἀσυνέπεια αὐτὴ δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ ἐκδήλωσις ἐνός τυφλοῦ ἐγωϊσμοῦ. Καὶ γινόμεθα εἴλωτες τῆς Κίρκης, ἡ ὅποια λέγεται ζωὴ καὶ ἦας ἔχει ὅλα τὰ συστατικὰ τῆς γυναικείας ἰδιοσυμφορίας καὶ νοσοπρίας, τὸ ἄλλοπρόσαλλον ἰδίως καὶ τὰ καπρίτσια ποῦ τόσοσιν ἐκνευρίζουν καὶ τὸν ὑπομονητικώτερον ἄνθρωπον. Εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν συνιεῖ καὶ ἡ σκέψις: Διὰ τί νὰ μὴ ζήσωμεν, ἀφοῦ ἀναποφύκτως θὰ ἔλθῃ ἡ μοιραία ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ συμβῆ ὅτι διὰ τῆς αὐτοκτονίας βιάζονται μερικοὶ νὰ ἐπιτύχουν; Ποῖος μᾶς βεβαιώνει, ὅτι ὑπάρχει ἄλλη, καὶ μάλιστα καλλιτέρα, ζωὴ; Διὰ τί νὰ ταφῶμεν ὑπὸ τὴν γῆν ἀπὸ τώρα; Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἀνέρχονται αὐτομάτως εἰς τὰ χεῖλή ὅλων μας. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ χεῖλη ποῦ τὰ ἔχει σφραγίσῃ ἡ δυστυχία, ἡ ἀνίατος ἀρρώστεια, ὁ ἀπελπισμένος ἔρως, ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως, ὅτε ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ αὐτὰς τὰς Ἐρινύδας τῆς σκέψεως κατατᾶ ἐπιβεβλημένη. Εἶνε δειλία, λέγουν μερικοὶ, ἡ αὐτοκτονία, ἔλλειψις ἀντοχῆς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Εἶνε θάρρος μέγιστον νὰ ἀφαιρέσῃ τις τὴν ἴδιαν του ζωὴν, ἀποφαίνονται ἐκεῖνοι ὅσοι δὲν ἔχουν τὸ θάρρος αὐτό. Εἶνε παραφροσύνη, λέγουν οἱ πρῶτοι, εἶνε φιλοσοφία βαθυτάτη, ἀντιλέγουν οἱ δεύτεροι. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν διίσταμένων ἴστανται οἱ ἀμφιρρέποντες, οἱ ὅποιοι τίς οἶδεν ἂν αὐριον δὲν σπεύσουν νὰ γίνουν μακαρίται. Διότι ἡ αὐτοκτονία δὲν εἶνε ἀποτελεσματικὴ ψυχρᾶς καὶ ἐμμόνου σκέψεως. Εἶναι ἐκμηδίστις στιγμιαίας παραφροῆς.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οἱ αὐτοκτονοῦντες δὲν εἶνε κουτοί. Εἶνε οἱ μόνοι, οἱ ὅποιοι λύουν ἐγκαίρως τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ πονοκεφαλιάζουν. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἐξυπνάδα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως αὐτὴν, καθ' ἣν ἡ αὐτοκτονία προσέλαβε μορφήν ἐπιδημίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν

κατὰ προτίμασιν προσεβλήθη τὸ ὀραῖον φύλον, αἱ ἀφορμαὶ τῆς αὐτοκτονίας δὲν ἦσαν καὶ πολλοὶ σοβραῖ. Τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει ὅτι ἡ αὐτοκτονία ἤρχισεν νὰ ἐκφυλάσσεται. Συνεπῶς δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ αὐτοκτονῆ κανεῖς, καὶ μάλιστα ὅταν διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ χρητισθῆ ὡς θέμα μυθιστορήματος ἢ χρονογράφματος.

ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ ΕΤΩΝ

Πρότασις ὑπεβλήθη εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν λέγουσα τάδε: «Παρέχεται δικαίωμα ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας, αἱ ὅποια ἔχουν ἡλικίαν 25 ἐτῶν καὶ ἀπολυτήριον δημοτικοῦ σχολείου».

Ἐπιβλήθη μία γυνὴ ἢ γυναῖκα—ἀδιάφορον—ὑπανδρευμένη ἢ ἀνυμμένας, ἔχουσα εἰς χεῖρας ἐν ἀπολυτήριον δημοτικοῦ σχολείου καὶ ἐπὶ τῆς ῥάχους τὸ φορτίον 25 ἐτῶν—διὰ τὴν γυναῖκα δὲ ἐν γένει, ἡ ὅποια κατ' ἀπαράβατον συνήθειαν σταματᾶ εἰς τὸ 21ον ἔτος, τὸ 25ον ἔτος εἶνε φορτὶον ὁπωσδήποτε ἐνοχλητικόν, ὅταν κατὰ τρόπον ἐπίσημον πλέον τῆς ἐπιβάλλεται—ἠμπορεῖ ὄχι μόνον νὰ καπνίσῃ, ὅπως καὶ ἕνα «νέα» γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ νὰ ψηφίσῃ. Διὰ τὴν γυναῖκα, μόνον δύο προσόντα θ' ἀπαιτοῦνται. Καὶ αὐτὰ τόσοσιν εὐκόλα ἀπο τῶμενα.

25 ἐτῶν! Ἄλλ' οἱ ὑποβάλλοντες τὴν πρότασιν κύριοι πληρεξούσιοι ἀσφαλῶς ἀσπείρουν ἐκτός ἐάν ἔπαισαν ἀπὸ τὴν Σελήνην. Μὰ ποία εἶνε ἐκεῖνη ἡ γυναῖκα, ἡ ὅποια θὰ ἀνεχθῆ ποτε νὰ τῆς εἰποῦν, ὅτι παρέκαμψε τὴν Μαλέαν τῶν 25 ἐτῶν, διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν ἢ μᾶλλον τὴν ἐνόχλησιν νὰ ψηφίσῃ; Ἄλλ' εἶνε τοιαῦτον δῶρον ἄξιον, νὰ θυσιάσῃ τὰ χρόνια τῆς, τὰ ἐφόδια μὲ τὰ ὅποια θὰ δράσῃ εἰς τὴν κοινωνικὴν κίνησιν; Νὰ λιτοποιήσῃ ἢ ἴδια, ὅτι δὲν ἂν εἶκοσι Μύτους; Ὅτι ὑπερέβῃ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον σκαλοπτι; Τὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας διὰ μίαν ἀντιπρόσωπον τοῦ ὀραῖου φύλου, τὸ ὅποιον δὲν ἐννοεῖται ἄνευ ἀνθρωπότητος, εἶνε ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου. Μπορεῖ νὰ εἰπῆτε μίαν γυναῖκα καμπούραν, παξιμάδαν, ὄχι ὅμως ὅτι εἶνε μεγαλειτέρα τῶν 25 ἐτῶν. Ἐπειτα, διὰ τί ὁ ἀνὴρ 21 ἔτους νὰ ψηφίσῃ καὶ ἡ γυναῖκα κηρύσσεται εἰς ἀπαγόρευσιν μέχρι τοῦ 25ου ἔτους; Σήμερον ἐν κοριόπουλον ἀπὸ τοῦ θανάτου τετάρτου ἔτους εἰσέρχεται πλησίον εἰς τὴν ζωὴν καὶ βιοπάλην. Κυκλοφορεῖ μόνη εἰς ὅλα τὰ κέντρα καὶ ἀπόκεντρα, συζητεῖ ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων, ἐρωτοτροπεῖ σκανδαλωδῶς, πίνει οὖζο, αὐτοκινεῖται, διαβάσει τὸν Βοκκάκιον, παρακολουθεῖ τὴν παραστάσιν τῆς «Γλυκεῖας Νανάς» καὶ τί δὲν κάμνει! Ἄν μάλιστα φθάσῃ εἰς τὰ εἰκοσι, τότε εἶνε ἄπια το ποῦλί. Θανατοπορεῖ. Ἐνας τοιοῦτος λοιπὸν κοινωνικὸς παράγων, ὁ ὅποιος πῦξαι εἰς τὰ δάκτυλα τὸν ἀνδρα καὶ τὸν πεδὸ ἔφυλλον, θεωρεῖται ἀνίκητος νὰ ψηφίσῃ καὶ ἀξίζει νὰ περιμένη τὸ 25 ἢ ἔπος; Μεγαλεῖ τὸ ἄσπαστον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ εἰς τὰς κυρίας. Καὶ οἱ

ὑποβάλλοντες τὴν πρότασιν, οἱ ὅποιοι ἀσφαλῶς θὰ εἰσῆλθον μὲ τὰς βακτηρίας τῶν εἰς τὸ ἐξιδουμοκιστὸν, ἰσχυρίζονται ὅτι ὑποστηρίζουν δὴθεν τὴν γυναῖκα εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς, ὅπως λάβῃ τὴν ψήφον!

Ἐπειτα, γίνεται ἐκ μέρους αὐτῶν τῶν κυρίων καὶ μία ἄλλη ἀδικία. Θὰ ψηφίσουν αἱ γυναῖκες μόνον εἰς τὰς δημοτικὰς καὶ κοινοτικὰς ἐκλογὰς. Ἀναγνωρίζεται δηλαδὴ εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγουν ἕνα δήμαρχον, ἀλλ' ἕνα βουλευτὴν ὄχι. Καὶ κατὰ τί εἶνε σπουδαιότερος ὁ βουλευτής; Διότι φλυαρεῖ ἀπὸ τοῦ βήματος, διότι ρουφρολογεῖ, διότι διαπληκτίζεται εἰς τὰς συνεδριάσεις; Κύριε ἐλέησον!

Δὲν ἤξεύρω ποῦ ἂν τὴν θὰ ἔχη ἡ πρότασις αὐτή, ἂν θὰ ψηφισθῇ. Ἐν πάσῃ περίπτωσηί εἰς ὄνομα τοῦ ἀκουσμένου ἔτερον ἡμίσεος φύλου τὸ ὅποιον χωρὶς νὰ ζητῇ λαμβάνει ψήφον—ἔξαιροῦνται μερικοὶ κυρία ποῦ θορυβοῦν ἀτλῶς διὰ νὰ γίνῃται λόγος περὶ αὐτῶν—ἐξ ὀνόματος τῶν γεροντοκορῶν ἰδίως ὑψῶν φωνῆν καὶ ζητῶ τὴν ἐλιτίωσιν τοῦ ὀριον ἡλικίας Μία δεσποινὴς 21 ἔτους σήμερον εἶνε εἰς θέσιν νὰ σωφάρῃ, νὰ ἱπποδρομῇ νὰ γράφῃ φάρσες, νὰ κίμνη διαλέξεις κριτικὰς, νὰ ἀπάγῃ γαμβροὺς, νὰ κλέπτῃ τὸ δημόσιον χοῦμα. Διὰ τί νὰ μὴ ἠμπορῇ καὶ νὰ ψηφίσῃ;

ΖΗΤΕΙΤΑΙ

Κάποτε εἶχα ἀνάγκην ἐνός ὑπαλλήλου. Ἄφοῦ ἀνεκοίνωσα τὴν ἐπιθυμίαν μου εἰς διαφόρους καὶ εἶδα ὅτι ἐματαιοπόνοον, κατέφυγα φεῦ! εἰς τὸ Λογιστήριον μιᾶς ἐφημερίδος, ἡ ὅποια κατακλύζεται ἀπὸ συντόμους εἰδοποιήσεις. «Ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοίγεται» λέγει τὸ Εὐαγγέλιον. Καὶ σὺν καλὸς Χριστιανὸς ἤκουσα τὴν συμβουλήν ἀξιοθαύμαστος ἐπιτυχία. Ἀπὸ τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς δημοσιεύσεως τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξωθύρας δὲν ἔπαυσε οὔτε στιγμὴν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ ἴδιο, ἀπὸ τὰ ξημερώματα. Ποτὲ δὲν εἶχα φαντασθῆν ὅτι ὑπάρχουν τόσοσιν ἀεργοὶ ἐν Ἀθήναις. Καὶ νὰ μὲν τὰ καφενεῖα ἢ κηφηνεῖα τὸ πιστοποιῶν, ἀλλὰ τὴν παραγωγὴν ἀνθρώπων θελόντων καὶ μὴ δυναμένων νὰ εὕρουν ἐργασίαν; Τὸ λάθος μου ἦτο ὅτι δὲν ὄρισα ὥρα καὶ διὰ τοῦτο ἔγινε ἀχμάλωτος τῶν διαφορῶν θεσιθέρων.

Καὶ τί εἶδους ἄνθρωποι δὲν παρήλασαν πρὸ ἐμοῦ. Δεκαπενταεῖς εἰς καὶ ἐβδωμοκονταεῖς εὐμορφοὶ καὶ δυσειδεῖς, κομποὶ καὶ κορευλιδῆς ἄξεστοι καὶ προσηρέστατοι, ὅλοι δὲ πρῶν. Πρῶν ἀξιωματικοί, πρῶν δημοδιδάσκαλοι, πρῶν λογίαι, πρῶν ἠθοποιοί, πρῶν γραμματεῖς Εἰρηνοδικείου, πρῶν φρετροποιοί, πρῶν ἀτυφύλακες, πρῶν ἀμαξάδες. Ὅλοι οἱ ἀτυχεῖσιντες εἰς ἐν ἐπάγγελμα, ναυαγοὶ τῆς ζωῆς, οἰκογενειάρχαι καὶ διεξευγμένοι καὶ γεροντοπαλλήκαροι καὶ ἀμύστατες νεανίαι, ὅλοι ἦλθαν μὲ κάποιαν συστολήν νὰ προσφέρουν τὰς

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

υπηρεσίας των. Μεταξύ αυτών εις χωλός, εις κουφός και εις μονόχειρ.

Ἡσθάνθη περισσοτέραν ἐγὼ συστολήν, ἐνώπιον τόσου πλήθους, τὸ ὁποῖον ἐξελιπάρει θέσιν, ἢ δὲ προσφερομένη ἦτο μία καὶ μόνη καὶ αὐτὴ ὄχι καὶ πολὺ ἱκανοποιητικῆ. Μετὰ σύντομον προανάκρισιν περὶ τῶν προσόντων, εὐρέθη ἐν δὺσκολον θέσιν. Πῶς νὰ ἐκλέξω; Ἄπο τὸ ἐξωτερικόν; Ἄπατᾶ τόσον εὐκόλα. Ἄπο τὴν ψυχολογικὴν μου ἱκανότητα; Ἐχει καὶ αὐτὴ τὰς πλάνας τῆς. Ἄπο τὰς διαβεβαιώσεις των; Λέγει ὁλος ὁ κόσμος τόσα ψέμματα!

—Εἶμαι πτωχὸς οἰκογενειάρχης.

—Εἶμαι πολὺ τίμιος.

—Εἶμαι νέος ὄρφανός.

—Ξεῦρετε, εἶμαι ἀπὸ οἰκογένειαν ὀπλαρχηγῶν.

—Ξεῦρω τόσας γλώσσας.

—Εἰργάσθη ὡς δημόσιος ὑπάλληλος ἐπὶ 30 ἔτη καὶ ἐπῆρα πρὸ ὀλίγου τὴν σύνταξίν μου.

—Πάρτε με, κύριε, μὲ δοκιμὴν. Στὴν ἀρχὴ

δὲν θέλω πληρωμὴ. (Αὐτὸς ὠρισμένως ἦτο ὁ εὐφρέστερος).

Ἄλλος, διὰ νὰ ἐκπορθήσῃ τὴν θέσιν, σκύβει καὶ μ' ἐρωτᾷ εἰς ὕψος ἐμπιστευτικόν:

—Εἴσθε ἀντιβενιζελικός;

—Γιατὶ ρωτᾷς;

—Διότι νομίζω πῶς εἴμεθα τῶν αὐτῶν φρονημάτων. (Αὐτὸς ἦτο φανερὰ ὁ περισσότερον Ρωμηὸς ἐξ ὅλων).

Ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς κινητοποιήσεως;

Δὲν προσέλαβα κανένα.

Μετὰ δύο ἡμέρας, συναντῶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν ἐξώθυράν μου ἕνα νέον. Τὸν ἠρώτησα τί θέλει.

—Ἐδημοσιεύσατε μίαν εἰδοποίησιν ὅτι ζητεῖτε ὑπάλληλον. Ἐάν...

—Εὐχαρίστως.

—Καὶ τί δουλειὰ θὰ κάνω;

—Θὰ δέχεσαι ἐκείνους ποὺ ζητοῦν θέσι...

Τὸν ἀφῆκα κεραυνόπληκτον καὶ ἔφυγα.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΚΑΛΠΟΣ

Ποία ὑπῆρξεν ἡ γυναικεία καλλονὴ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἐν Γαλλίᾳ;

Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ' ἡ γυναικεία καλλονὴ κάμνει τὴν πρώτην ποιητικὴν καὶ θελιτικὴν ἐμφάνισίν τῆς εἰς τὴν γαλλικὴν Τέχνην.

Εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βατιῶ, Μπουσέ, Σαρυτέν, Λατούρ, Γκροξ, Σαινι-Ωμπέν, Φραγκονάρ, Προυντόν, κυρίας Βιζέ-ντέ-Λεμπρέν, ὁ χρῶσθῃ ὡς μαγικὴ ράβδος, δημιουργεῖ ὅλα τὰ μαγικά θέλητρα τῆς γυναικὸς εἰς κάποιαν ἀποθέωσιν τῆς Καλλονῆς. Κάτω ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ μυθολογικά συμπλέγματα τῶν φατνωμάτων, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐμπειτασμένους διὰ λειοσηρικῶν τοίχους, ἢ γυνὴ μὲ κόμην πουδραρισμένην, περιβεβλημένη ὑφάσματα ποῦ σχηματίζουσι ἐπάνω τῆς τὰς χαρμεστέρων πιτυχίας, προσωποποιεῖ τὴν εἰκόνα τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ὠραιότητος.

Λοιπὸν ὅλαι αὐταὶ αἱ προσωπογραφίαι νεαρῶν γυναικῶν αἱ ὀφειλόμεναι εἰς ἄνω τῶν 140 καλλιτέγαν ὁμοιάζουν μὲ ἀναμνήσεις, μὲ σκιὰς συγκεχυμένας μέσα εἰς τὰ νάματα ἑνὸς κατόπτρου καὶ αἱ ὁποῖαι μικρὸν κατὰ μικρὸν γίνονται εὐκρινέστεραι διὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ὅταν τὸ κάτοπτρον λείψῃ. Εἶναι αὐταὶ πράγματι ἢ ἀντανάκλασις τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τῆς τὸσφ ἔγγυς εἰς ἡμᾶς καὶ τὸσφ μακρυνῆς, ἑνὸς τῶν θανάτων τῆς ἱστορίας, μιᾶς τῶν ἐποχῶν ἐκείνων περὶ ὧν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν θὰ ἐπαγέλθουν ποτέ. Ἐποχῆς ἰδανιστικῆς καὶ

ἐν τούτοις φιληδόνου, ἐποχῆς μελαγχολικῆς διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ ὑπῆρξεν ἕν μειδιάμα, ἐποχῆς ἐλευθεριαζούσης καὶ ἦν, ἢ ἐλευθεριότης ἀντικατέστησε τὴν ἀνεξιθρησκείαν ὅπλον ἐπαναστατικόν!

Καμμία ἀπὸ αὐτὰς τὰς προσωπογραφίας δὲν εἶνε ὁμοία μὲ τὴν ἄλλην καὶ ἐν τούτοις ὅλαι ὁμοιάζουν. Ἡ προσωπογραφία εἶναι ὀλιγώτερον ἢ διερμηνεύσις τῆς μορφῆς τοῦ προτύπου ἢ ἢ ἀκριβὴς εἰκὼν τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ καλλιτέχνου. Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ δευτέρως τάξεως καλλιτέχνης ἔσχε, κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα, τὸ κατὶ ὑπόπτερον ἐκεῖνο χάρις εἰς τὸ ὁποῖον αἱ εὐρύτεραι φιλοσοφίαι περιελαμβάνονται εἰς τὸ μειδιάμα ἑνὸς στόματος.

Καὶ ἔπειτα ἐνυπῆρξεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸσαῦτα αὐθόρητος ἁρμονία, ὥστε ἡ γυνὴ ἔχει τὴν γενικὴν ὁμοιότητα καθὼς καὶ ὁ καλλιτέχνης, καὶ συνεργάζεται τρόπον τινὰ μετ' αὐτοῦ, καὶ εἶνε ἄλλο αὐτὴ ἄνθος ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δένδρου.

Ὁ ΙΗ' αἰὼν ἦτο ὁ αἰὼν κατὰ τὸν ὁποῖον αἱ μαρκεσίαι καὶ αἱ ἀστῆαι, αἱ ἠθοποιοί, αἱ θαλαμηπόλοι, ἐφάνησαν συναντώμενοι ἀκόπως ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ ἱκανότητι τοῦ νὰ εἶνε ὅλαι πολύτιμα πετράδια μαρμαρυγῆς ἐπίσης ἀμέμπτου εἰς τὸν στολισμὸν τῆς ζωῆς. Βλέπει κανεὶς πλανωμένην ἐπάνω εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν πρὸς ὀπτασίας, κάποιαν ἔμφυτον ἀγχνίοναν ἢ ὁποῖα ὑπερτερεῖ τὴν μεγάλην διάνοιαν, κάποιαν εὐγένειαν ἐλαφρὰν ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει ἀνάγκην ἡθικῆς, κά-

ποιαν ἀερίνην καὶ μυστηριώδη χάριν ἀνωτέραν τοῦ κάλλους. Ἴσως ἦτο αὐτὸ τὸ τελευταῖον ἔαρ τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ μορφαὶ μᾶς ἀποκαλύπτουσι τὸ παρελθὸν τῆς Γαλλίας, καθὼς τὸ ἄρωμα ἐνθυμίζει γυναικῆ τὴν ὁποίαν δὲν βλέπομεν πλέον. Τὸ ὄσφρανομεθα, ἀλλ' εἶνε πλέον δι' ἡμᾶς ἀσύλληπτον.

ΑΓΙΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ὁ γνωστότατος χρονογράφος κ. Ν. ἔγραψε: Ἐχασαν τὴν φιλόφρονα φρασίαν τῆς φιλοφροσύνης.

Ὁ ἴδιος ἀλλαχοῦ: «Τὸ μυστήριον τῆς αἰωνίας αἰωνιότητος».

Ἄπο περιγραφὴν διαλέξεως:

Ἡ Μάτα Χάρι ὑπῆρξε ἡ χαριτωμένη φαβορίτα τοῦ Παρισίου. Καὶ νὰ γράφονται αὐτὰ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐξέλιπον ἐντελῶς σχεδὸν αἱ φαβορίτες.

Ἄπο κριτικὴν τοῦ κ. Κουκούλα διὰ τὸν κ. Χάρην:

Ὁ συγγραφεὺς θυσιάζει τὴν συναίσθηματικὴν καὶ τὴν ψυχολογικὴν τὴν πρόθεσιν εἰς τὴν προσπάθειαν μιᾶς ἱμπρεσιονιστικῆς διακοσμητικῆς μανιέρας ποῦ ὑπερβαίνει καὶ τὴν ὑπερβολή. Σ' αὐτὰ ὁ ἀντικειμενικὸς ὁ σύμψυχος κόσμος δὲ μᾶς δίνεται σὰ διακοσμητικὴν πλαισιομένης ζωϊκῆς δράσεως σὲ τρόπον ποῦ νὰ κυριαρχῇ ἡ προσπάθεια καὶ νὰ φαίνεται πῶς περιμένει ἕνα νέο διακοσμητικὸν διαίσθημα ἀπὸ τῆς συναίσθηματικῆς καὶ τῆς ψυχολογικῆς πρόθεσης.

Ἄλλο μπαλέρ, ἔπιφρ μάλερ.

Ἄπο διήγημα τοῦ κ. Παρορίτου:

Τὸ σακάκι ἄφηγε τοὺς χοντροὺς πσινοὺς του νὰ προβάλλουν σὰ διπλοκάρβελλα.

«...σκουπίζοντας τὴ μύτη του ποῦ ἔτρεχε κάντιο». Αἱ νιράδες τῆς χιόνος ἀποκαλοῦνται «πιτουρίδα».

Καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ ἀβρὰ καὶ καλαίσθητος φρασεολογία τοῦ συγγραφέως, ὅστις εἶνε καὶ καθηγητής.

Ἄπο μουσικοκριτικὴν κυρίας διὰ μίαν πιανίστριαν.

Ἡ σολιστικὴ πλαστικότης τοῦ παιξίματος τῆς... Ἄν δὲν ἦτο μαλλιαρὴ ἢ γράφουσα, θὰ ἐλέγαμεν ὅτι πρόκειται περὶ σχολαστικῆς σαγκλικότητος τῆς ἐκφράσεως. Ἡ ἴδία, περὶ πιανίστα: «Τὸ παίξιμό του γωνιῶδες, ἀγκαθωτό».

Ἄπο ἱστορικὴν μελέτην δημοσιογράφου:

Καθ' ἦν ἐποχὴν εἰς τὰ μέγα καὶ τὰς ἐπαύσεις τῆς κοινοκρατείας Ρώμης, ὠργιάζον οἱ Νέρωνες καὶ οἱ Καλλιγούλαι, ἐγενᾶτο εἰς τὴν Παλαιστίνην ὁ Αυρωτῆς τοῦ Κόσμου!!

Ἄπο κριτικὴν:

«...μία τεχνικὴ τριμένη, ἢ ὁποῖα δρέπει μὲν χειροκροτήματα τῶν ἀνιδέων, ἀλλ' ἀποτελεῖ παρὰ βᾶν ὀπισθεν τοῦ ὁποῖου ὀραλίζει μακαρίως τὸ αἶσθημα τοῦ ἠθοποιοῦ».

Περιγραφὴ κοσμικογράφου διὰ μίαν διάλεξιν ξένου:

«Παρουσιαστικὸν εὐσυμπάθητον, μαστορία ὀμιλητικῆ, μελιρότης φωνῆς, πολυχρωμία τόνου, χειρονομία ὀλιγοκύμαντος ἀλλὰ seigneuriale».

Ἄπο μία «νουβέλλα» τοῦ κ. Πικροῦ:

«Ροφώντας τὶς μύξες τοὺς τὰ κουτσούβελα, μὲ τὰ πεσμένα βρακιά. Οἱ γαστρομμένες σταυροκοποῦνται, οἱ κοπέλλες γελοῦν τὸ στυφὸ γέλιο. Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του».

Μακάρι νὰ τὸ ἔβαλε διὰ νὰ μὴ ἐγράφετο ἢ βρωμερὰ περιγραφή.

Ἄπο ἐπικηδεῖον λόγον:

«Σῆκω...δὲν ἀκούς; Κοιμᾶσαι; Σὲ μὲνα ἔλαχεν ὁ κλῆρος διὰ νὰ σοῦ σφίξω γιὰ τελευταία φορὰ τὸ νεκρικὸ σου χέρι...Μεῖνε λοιπὸν, μὴ φεύγῃς...»

Ὅσον καὶ ἂν ὁ ἀγορητῆς ἔσφιξε τὸ νεκρικὸ χέρι, ὁ νεκρὸς ἀσφαλῶς θὰ ἔφυγε διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ τὴν συνέχειαν τοῦ ἐπικηδεῖου.

Ἄπο κριτικὴν διὰ μίαν βιολονίστριαν:

Θαυμασία καλλιτέχνης ποῦ ἀπὸ τὰ νεκρὰ ξύλα καὶ τὰ ξεραμένα ἔντερα ἀθῶων καὶ ἀνυπόπτων προβάτων εἶνε ἱκανὴ νὰ βγάλῃ φῶς, λίγη μαγεία...»

Καὶ ὅμως, θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὰ ἔντερα τῶν ἀθῶων προβάτων θὰ ἔβγαίνε ἀντὶ μαγείας, μαγειρίτσα...

Ἄπο πολιτικὸν ἄρθρον:

«Ἡ...κακοειθισμένη, παίζουσα...».

Περιγραφὴ ταξειδιώτου:

Ἐμαθήτευσαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον (Βιέννης) καὶ μερικὲς φοιτήτριες, εὐμορφες ἢ καὶ μνηστικὲς ὅταν τὸ κοῦφο νερὸ γιάτσειον, τρυφερὸς ὡς ζυγούριον Ἑλληνοσερβικόν, ἀθῶες ὡς γατάκια μὴ ἀναβλέψαντα ἀκόμη καὶ ξανθὲς ὅταν κελνερίνες ὑπογείου Ἑλιντοράντο».

Ἄλλαι ὠραῖαι ἐκφράσεις:

«...προσφατοποιηθὲν ἀπὸ τὰ Ἑρτζιανὰ κύματα».

«Ὁ κ. Γ. παρεσκινίαζε ὑπὲρ τοῦ εὐρυτάτου συνασπισμοῦ».

«Τὸ ἀκροατικὸν κοινόν».

Καὶ μερικὰ τυπογραφικὰ λάθη ἀπὸ τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας:

«Ἐπὶ τῇ ἐπὶ τῇ ἐκλογικῇ νίκῃ συνεκροτήθη μέγα συλλυπητήριον» (Συλλαλητήριον).

«Τὰ μάτια τῆς, βώδια ἀνοικμένα» (ρόδια).

«Τὰ καθίσματα εἶνε ἀναρίθμητα» (ἀνάριθμα)

«Πολύτιμον βιβλίον διὰ τὰς ἀποθήκας...»

Δὲν ἐπρόκειτο διὰ βιβλίον μαλλιαρόν, ὅτε ἡ εἰδιοποίησις θὰ ἦτο ὀρθή, ἀλλὰ διὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιεχομένας ὑποθήκας πρὸς τοὺς νέους.

«Εἶς τὸν βιομήχανον κ. Μ. ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Α.Α. τοῦ Μάπα ὁ χρυσοῦς σταυρὸς τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου».

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Πάπας γίνεται...λάχανον Ἄπο περιγραφὴν ληστῆς:

«Ὁ κομιστῆς τῶν λύτρων θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν δημοσίαν ὁδὸν βαδίζων εἰς τὸ ἀπειρον ἵνα θεαθῇ ὑπὸ τῶν ληστῶν».

Ὅπου ὁ κομιστῆς τῶν λύτρων γίνεται ἀερόλιθος.

Ο ΑΛΙΕΥΣ

Τ Ο Φ Ι Λ Ι

I

Ἀπλώθη τῆς βαρκοῦλας τὸ πανί
κι' ἔρωτικά τὸ φίλησεν ὁ μπάτης
κι' ἀκούστη σερενάτα σιγανή
ποῦ παιζ' ἢ θάλασσα στὰ κύματά της.

Σὰ μιὰ νυφοῦλα ἢ νύχτα γελαστή
ὅπου μὰς ἔκρυβε ἦταν στὴν ἀγκάλη
κι' ἢ θάλασσα, σὰ νάχε σκεπαστεῖ
μ' ἓνα γαλάζιο πέπλο, εἶχε προβάλει.

Μιὰ πάλλευκη ἀφροκάμωτη ἀγκαλιά,
τῆς βάρκας μας ζητώντας νὰ φιλήσῃ
τὴν πλώρη μὲ γλυκόχη φιλιὰ
τρελλή ἀπ' τῆς ἀγάπης τὸ μεθύσι.

Τότε καὶ τ' ἄστρ' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
σ' εἶδαν ἀπάνω μου ἀπαλὰ νὰ γέρνῃς

κι' ἓνα φιλιὸν στὴ νύχτα σιγανὸ
γλυκὰ στὸ μέτωπο ἀπὸ μὲ νὰ πέρνῃς.

II

Κάτ' ἀπ' τὰ νέφη τώρα τὰ βαρειά
ξηρὰ πατώντας φύλλα, ἔλα νὰ χύσῃς
παρηγοριά σι' ἀρρώστον τὴν καρδιά
κι' ἔλα στερεὴ φορὰ νὰ μὲ φιλήσῃς.

Κι' ὅταν ξανάρθῃς κι' εὐρῆς τὸ σταυρὸ
μόνο τοῦ τάφου μου νὰ σ' ἀντικρύζῃ,
τότε, σὰ θὲς ἀνάπαισι νὰ βρῶ
κάνε μέσ' τὸν ἀγέρα ποῦ τονίζει

Κάποια Funebra μέσα στὰ κλαδιά,
κάνε νὰ νοιώσω τὸ φιλιὸν σιμά μου
ποῦ μοῦδωσες ἐκεῖνη τὴ βραδεία,
φιλώντας τὸ σταυρὸ, μὲ τ' ὄνομά μου.

ΔΗΜ. ΚΑΡΡΑΣ

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

Ἰππόδρομος Φαλήρου.—Μουσῶν Ψικαρίδ.
—Τὸ Ληξοῦρι...καθαρκτικόν. —Εἰς τουφε-
κισμός.—Ὁ ἔφηβος τοῦ Μαραθῶνος.—Προ-
παγάνδι.—Ποιητῶν ἀποκαλυπτήρια.—
Πρωτότυπος ἀνδριάς.

Μολονότι πολλὰ θεάματα ἔχουν αἱ Ἀθηναί-
ῳσως περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε ἀναλόγως τοῦ
πληθυσμοῦ τῆς, ἐν τούτοις ἀπέκτησαν καὶ Ἰπ-
πόδρομον. Χωρὶς νὰ ὑπάρχουν ἄλογα διὰ κοῦρ-
σες, οὔτε τζόκευ, οὔτε κατάλληλος χώρος, ἐν ἐλα-
χίστῳ διαστήματι οἱ φιλοθεάμονες Ἀθηναῖοι
ἐκλήθησαν νὰ λάβουν μίαν ἰδέαν μικροσκοπι-
κῆν τῶν περὶ φήμων ἵπποδρομιῶν τοῦ Λόν-
τῶν Παρισίων. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ ἄλογα
μὲ τὰ Ἀράπικα ὀνόματα καὶ οἱ ἀναβάται με-
τὸς ξενικῆς μορφῆς καὶ ὁ χώρος ὁ ἀρκετὰ μα-
κρὰν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ τρόπος τῶν στοιχη-
μάτων, διὰ τὰ ὁποῖα πολλὰ ἠκούσθησαν παρά-
πονα, καὶ ἡ ἔλλειψις ἀμφίσεων νεωτάτου συρ-
μοῦ, ὅλα αὐτὰ προδίδουν μίαν προσχειρολογίαν.
Ἐν τούτοις ὡς ἀρχή, εἶνε ἀξία καλλιτέρου μέλ-
λοντος, τὸ ὁποῖον ἐγγυᾶται ἡ μεγάλη τοῦ φι-
λοπεριέρου Ἀθηναίου κοινῆ προθυμία.

**

Ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ὁ περιώνυμος μουσοῦ
Ψικαρίδ. Τὰ κοπέλια του — ὅπως ὀνομάζει
τοὺς πλαδοῦς του—τὸν ὑπεδέχθησαν, ἢ πρῶτη
δὲ συνέντευξις τὴν ὁποίαν ἔδωκε εἶνε ἀληθινὸν

περιβόλι. Ὡσεὶ προαισθανόμενος τὴν συνέν-
τευξιν, εἶχε πάρη «παρηγορητικὸν λιξοῦριον».
Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Γαλλοῦ ἄνθρωπος εἶναι
ἀκατανόητος διότι ὁμιλεῖ τὴν ἰδικῆς του κατα-
σκευῆς γλώσσας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοεῖ κανεὶς
ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ. Λοιπὸν δὲν πρόκειται διὰ
τὸ Ληξοῦρι, ἀλλὰ διὰ καθάρσιον, τὸ ὁποῖον
ἔλαβε ἐπειδὴ εἶχε ἀκάθαρτη γλώσσα, δηλαδὴ
χυδαία. Καὶ ἐξηκολούθησε: «Ἀσφαλτα σὰς συ-
βουλεύω... Μὴ νομίζετε ὅτι ὁμιλεῖ διὰ τὴν
ἄσφαλτον τῶν δρόμων. Ἀσφαλτα σημαίνει...
ἀσφαλῶς. Ἡ γλώσσα ἢ «γραμμὰ ζούμενη» δη-
λαδὴ ἢ τῶν ἀνεπτυγμένων εἶναι «κολοραστή».
Πολύ σωστά, δὲν εἶναι πατσάβουρα, ὡς ἡ ἰδική
του. Ἡδέα «κάνει σάλτους» δηλαδὴ προοδεύει.
Καὶ μετριοφρονέστατα προσθέτει. «Ἐμένα μ' ἐ-
γέννησε μιὰ ψυχικὴ ἀνάγκη». Ὡς γνωστὸν ὁ
μουσοῦ Ψικαρίδ ὅταν ἠρωτήθη πότε ἐγεννήθη
ἀπήντησε: «Τὸν μῆνα ποῦ γεννιοῦνται τὰ γαι-
δούρια». Ἡ βεβαίωσις ἦτο περιττή δὲν ἦτο
δύσκολον νὰ τὸ μαντεύσῃ κανεὶς.

Ὁ κύριος αὐτός, ὁ ἀποβαλὼν τὴν Ἑλληνικὴν
ἰθαγένειαν, τὰ τελικὰ γράμματα ὄλων τῶν λέ-
ξεων καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν (ὄρα καὶ δευτέρον
γάμον του) ζητεῖ νὰ εὐρῆ ἓνα παραλήν, διὰ
νὰ βγάλῃ «γαζέτα», ὡς ἀποκαλεῖ ἐπὶ τὸ γαλλι-
κότερον τὴν ἐφημερίδα.

Θὰ ἐξηκολούθει τὴν «φιλοκουβέντα»—τὴν
συνέντευξιν—ἀλλὰ τὸ «λιξοῦριον» ἄρχισε νὰ
ἐνεργῇ. Ὑποτίθεται ὅτι θὰ συνεχισθῇ ἢ κου-

βέντα, ἢ ὁποία ὅμως ἐνδιαφέρει τώρα πλέον
σὺν τῷ λιξοῦριῳ τὰ κοπέλια του...

**

Ἐνας εἰκοσαετής ἐσχότωσε κατὰ τὸν τραγι-
κότερον τρόπον ἓνα φίλον του ἔμπορον διὰ νὰ
τὸν ληστεύσῃ. Ἐδικάσθη, ἀπεδείχθη ἢ ἐνοχὴ
του κατόπιν ὁμολογίας τοῦ συνεργοῦ του
καὶ ἐξετελέσθη ἢ θανατικὴ ποινὴ του. Ὅλα
αὐτὰ ἀποτελοῦν μίαν ποινικὴν διαδικασίαν.
Ἄλλὰ παρεμβαίνουν αἱ ἐφημερίδες καὶ ὁ δο-
λοφόνος, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ εἶνε νέος καὶ
ὠραῖος καὶ ἐπεκαλεῖτο συνεχῶς τὴν ἀθωότη-
τά του ὁμιλῶν περὶ μιᾶς μυστηριώδους οἰκίας, γί-
νεται αἴφνης ἥρωας. Συγκινεῖται ὁ κόσμος, εἰ-
κόνας ἐπὶ εἰκόνων, περιγραφῆς πολύστολοι, αἱ
τρεῖς δὲ ἡμέραι αἱ ὁποῖαι ἐμεσολάβησαν ἀπὸ
τῆς καταδίκης μέχρι τοῦ τουφεκισμοῦ ἀνεστά-
τωσαν τὰς Ἀθήνας. Καὶ ὅταν ἔγινεν εἰς Μα-
λακᾶσαν ὁ τουφεκισμός, χιλιάδες ἀνθρώπων
ἠγρύπνησαν διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὸ θέαμα ἑνὸς
νέου κυλιομένου ὑπὸ τὰ βλήματα δώδεκα Μάν-
λιερ. Ἐάν ἤθελε τις νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν νοο-
τροπίαν καὶ αἰσθηματικότητα τῶν θεατῶν αὐ-
τῶν, ἀποκαρδιωτικὰ θὰ συνῆγε συμπεράσματα
διὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν, καὶ ἰδίως διὰ
τὰς κομπᾶς Ἀτθίδας.

**

Ἡ τυχαία ἀνεύρεσις εἰς τὰ Εὐβοϊκὰ ὕδατα
ἑνὸς θαυμασίου ἐφήβου, ὅστις ἐπειδὴ εὐρέθη
πλησίον τοῦ Μαραθῶνος ἔλαβε τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ, συνεκίνησε τὸν ἀρχαιολογικὸν κόσμον.
Κρίνεται ἰσάξιος τοῦ ἐφήβου τῶν Ἀντικυ-
θήρων. Εἶναι ἔργον ἄριτον, τοῦ Δ' αἰῶ-
νος, ἀμα δὲ καθαρῶς θὰ φανῇ ὅλη του ἡ
ἀξία καὶ τὸ κάλλος ἄγνωστον, τί κρύπτει ὁ
βυθός, ποῖα ἀρ σπουδαῖα ἔτινα ἐκλέποντο
καὶ κατὰ τὴν μεταφορὰν κατεποντίζοντο. Ἄλλ'
ἢ τύχη ἐκδικεῖται τοὺς ἱεροσύλους καὶ ἐπανερ-
χονται εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου οἱ θησαυροὶ τῆς ἀρ-
χαίας τέχνης.

Τὸ ἄγαλμα ὕψους 1.20 καὶ βάρους 150 χι-
λιογράμμων παριστᾷ ἐφήβον δεκαοκταετή. Ἐχει
κατασκευασθῆ ἐκ ροδοχρόου ὀρειχάλκου. Τὸ
βλέμμα εἶνε προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς
χειρὸς, ἥτις παρουσιάζει καμπύλην, ἢ δὲ δεξιὰ
φαίνεται ὑψωμένη ὡς ἐὰν κρατῇ ἐλαφρὸν ἀντι-
κείμενον, ἴσως κύλικα.

**

Αἱ προπαγάνδι δρῶνται. Τὸ Κράτος ἠδία-
φόρησε πάντοτε καὶ ἠνέχθη τὸν προσυλητι-
σμόν, ἢ δὲ Κοινωνία ἐνεστερνίσθη τὴν ξενο-
μανίαν. Ἐν μέσας Ἀθήνας λειτουργεῖ Ἐκκλη-
σία τῶν Οὐνιτῶν, ἢ ὁποῖα ἔχει τοὺς ἐξωτερικοὺς
τύπους τῆς ὀρθοδόξου, ἀλλ' εἶνε καθολικὴ. Καὶ
οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐπιπίπτουν ἐξαπατά-
μενοι εἰς τὴν παγίδα, ἀποκτινῶντες χωρὶς νὰ ἐν-
νοήσουν συνειδήσιν καθολικοῦ. Ἄλλὰ δὲν περιο-
ρίσθησαν εἰς μόνον αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν. Ἰδρυ-

σαν σχολὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ προσυλητίζονται νεα-
ραὶ ὑπάρξεις, ἰδίως προσφυγόπαιδες. Εἰς τὸ
Λεόντειον Λύκειον λειτουργεῖ οἰκοτροφεῖον μὲ
χιλίους μαθητᾶς, ἐκ τῶν ὁποίων περισσότεροι
εἶνε Ἑλληνες, διδάσκειται δ' ἐναυτῶ ἢ Καθολικὴ
κατήχησις ὡς ὑποχρεωτικὸν μάθημα. Ἄλλὰ
μήπως εἰς τὰ μοναστήρια τῶν καλογραφῶν εἰς
Νάξον, Τήνον καὶ ἀλλαχοῦ δὲν ἀσκεῖται συ-
στηματικὸς προσυλητισμός;

Ἐναντίον τοῦ κινδύνου αὐτοῦ πρέπει νὰ ἀν-
τιταχθῇ ἀμυνα καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν πρέ-
πει νὰ πρωταγωνιστήσῃ ἢ Ἐκκλησία, ἢ ὁποῖα
οὐδέποτε ἀντέδρασε σοβαρῶς εἰς τὴν ὑπονομι-
τικὴν δραστηριότητα τῶν καθολικῶν, ἀντιτά-
ξασα σιγὴν καὶ ἀνοχήν.

**

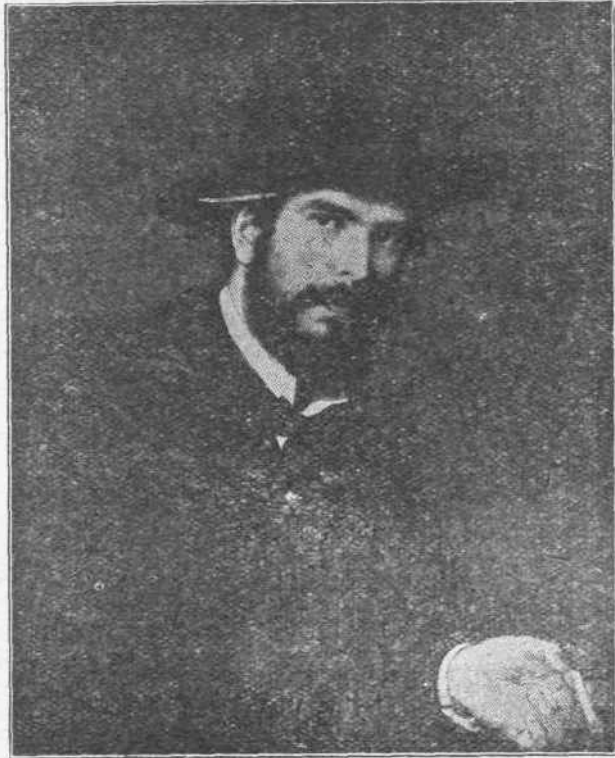
Ἦτο καιρὸς νὰ τιμηθοῦν οἱ μεγάλοι ποιηταὶ
μας. Ἀπεκαλύφθη πρῶτη ἢ προτομὴ τοῦ Σο-
λωμοῦ. Ἐπρόκειτο νὰ στήθῃ πρὸ ἐτῶν, ἀλλ' οἱ
συλλεγέντες τότε ἔρανοι ἔκαμαν περὰ. Ἡ προ-
τομὴ ἔγινεν ἐν τούτοις ὑπὸ τοῦ κ. Θωμοπού-
λου καὶ χάρις εἰς τὸν κ. Ἐλευθεροουδάκη—κα-
ταβαλόντα τὰ λύτρα—ἢ προτομὴ ἐκ τοῦ ἐργα-
στηρίου μετεκομίσθη εἰς τὸν Ἐθνικὸν κήπον.
Ὑπὸ ἔποψιν ὁμοιότητος ὑστερεῖ ἢ προτομὴ.
Ὁ Σολωμὸς εἶχεν ὠραίαν, ἐκφραστικὴν κεφα-
λὴν μὲ μέτωπον εὐρὺ, ὀφθαλμοὺς ζωηροῦς.

Καὶ ἦλθεν ἢ σειρά τοῦ Βαλαωρίτου, ὅστις
ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος διότι, ὁ γλύπτης κ. Γ.
Δημητριάδης εἰργάσθη τὴν προτομὴν μὲ μεγάλ-
ην ἐπιτυχίαν. Τὰ ἀποκαλυπτήρια ἐγένοντο εἰς
τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα τοῦ ποιητοῦ, τὴν Λευ-
κάδα, δημοτελῶς, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἀποκαλυ-
πτήρια τοῦ Σολωμοῦ τὰ ὁποῖα ἐγένοντο μὲ μίαν
παρατάξιν μόνον τῶν σχολείων. Ὁ βάρδος
τοῦ ἀρματωλισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδόνθη τὴν ἐθνι-
κὴν ψυχὴν ἐτιμήθη ἐπαξίως, διότι καὶ οὗτος
ὑπῆρξεν ὄντως ἐθνικὸς ποιητής. Αὐθήμερόν ἢ
Ἄνδρος ἐτίμα τὸν μοναδικὸν ποιητὴν τῆς, τὸν
Ἰωάννην Πολέμη.

Εἰς τὴν δικαίαν αὐτὴν ἀναγνώρισιν τῶν
τοιῶν ποιητῶν, οἵτινες δὲν ὑπῆρξαν μόνον λυ-
ρικοὶ ἀλλὰ καὶ πατριωτικοὶ, ἐμφανίζεται παρα-
πονεμένη, μίᾳ ἄλλῃ δημοφιλῆς μορφῆ, ἢ ὁποῖα
ἔχει τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς εὐ-
γνωμοσύνης. Εἶνε ὁ ποιητὴς ὁ ἀντιπροσω-
πεύων μίαν ὀλόκληρον ἐποχὴν, ἕνας ποιητὴς
ἠφραίσειον αἰσθηματοῦ καὶ φιλοπατρίας. Ὁ
Ἀχιλλεὺς Παράσχος. Ἐκεῖ εἰς τὸν Ἰλισσόν,
το Ἄντρον τῶν Νυμφῶν νοσταλγεῖ τὸ μαρμά-
ρινον ὁμοίωμα του. Ἄς κοσμηθῇ τὸ Ζάππειον
μὲ τὴν οἰστρηλάτον φυσιογνωμίαν του.

**

Μίαν ὠραίαν ἰδέαν μοῦ ἀνεκοίνωσεν ὁ ἐν
Ζακύνθῳ φιλότεχνος κ. Δ. Ἀμπελοράβδης. Κάθε
ἄνθρωπος διὰ νὰ προαχθῇ ὁ ἴδιος καὶ νὰ προα-
γάγῃ ἐν γένει τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν πολιτι-
σμόν καταβάλλει μίαν προσπάθειαν. Ἄνευ αὐ-
τῆς τίποτε δὲν ἐπιτυγχάνει. Ἐξ αὐτῆς προῆλ-

Ο ΓΥΖΗΣ ΝΕΟΣ
(Προσωπογραφία υπό Defregger)

θον αἱ μεγάλοι ἐφευρέσεις, ἀνακαλύψεις καὶ ἐπι-
στημονικαὶ ἀλήθειαι. Διὰ τῆς προσπάθειας
ἐθανματούργησε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Ἐννο-
εῖται ὅλαι αἱ προσπάθειαι δὲν ἐπιτυγχάνουν.
Αδιάρητον. Κάθε εὐγενὴς προσπάθεια ἔχει
ἓ μίαν τάσιν πρὸς τὴν πρόοδον. Θεμελιώνει ἔργα
κοινῆς ὠφελείας. Ὁ κ. Ἀμπελοράβδης ἐσκέ-
φθη ὅτι ἔπρεπε νὰ τιμηθῇ ἡ προσπάθεια νὰ
προσωποποιηθῇ, νὰ πλαστικοποιηθῇ. Νὰ ἴδου-
θῇ δηλαδὴ ἐν ἀγάλματι πρὸς τιμὴν τῆς. Ἡ πραγ-
ματοποίησις τῆς ὠραίας καὶ πρωτοτύπου ἰδέας
δὲν εἶνε δύσκολος. Καὶ ὁ ἴδιος εἶνε διατεθη-
μένος νὰ συντελέσῃ ὕλικῶς εἰς τὴν ἀπομαρμά-
ρωσιν τῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ κόσμος δι' ἑράνων καὶ
τὸ Κράτος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰσφέρουν. Ἄς
ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ στεφθῆντο ἐπιτυχίας ἡ
προσπάθειά του διὰ τὴν Προσπάθειαν.

Θλιβερὸς περιτετεῖς ὑφίσταται ὁ θεσμὸς
τοῦ Οἴκ. Πατριαρχικοῦ θρόνου ἐν τῷ προσώ-
πῳ τοῦ Πρωθιεράρχου. Ἀφοῦ ἀπελάθη σκαιῶς
καὶ αὐθαιρέτως Κωνσταντίνος ὁ Σ', ἐξηναγ-
κάσθη δὲ εἰς παραίτησιν πρὸς ἀποτροπὴν χει-
ροτέρων ἱταμοτήτων ἐκ μέρους τῶν Κεραλικῶν,
κατόπιν ἐκικεμένης νέας ἐκλογῆς ἄλλος μητρο-

πολίτης, ὁ τῶν Σάρδων, δεινῶς καὶ ἐξυτελι-
στικώτατα ἐκακοποιήθη, ἄλλοι δὲ ἀπεκλείσθη-
σαν τῆς ἐκλογῆς. Καὶ ἐπὶ τῆς χειροτέρας τυραν-
νίας δὲν διαπράχθησαν τοιοῦτοι διωγμοί, θέ-
τοντες ἐν ἀμφιβόλῳ αὐτὴν τὴν ὑπαρξιν τοῦ
Πατριαρχείου.

Μεγάλῃ Ἀμερικανικῇ Ἐταιρείᾳ προέτει-
νεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν ἐνέργειαν ἐθρυτά-
των ἀνασκαφῶν περὶ τὸν χρόνον τῆς Ἀκροπόλεως.
Ἡ Ἐταιρεία διαθέτει πρὸς τοῦτο μεγάλα κε-
φάλαια. Ἀσφαλῶς κρύπτονται πολύτιμα μνη-
μεῖα, τὰ ὅποια κατεΐκασεν εἰς τὸ σκότος ἢ
ἢ ἔλλειψις προνοίας ἅμα τῇ ἀτελευθερώσει ὅ-
πως καταστῇ ὁ χώρος ἐκεῖνος ἀναπαλοτριώτος.
Εὐτυχῶς ἡ Ἀμερικὴ μὲ τὸν Πακτωλὸν τοῦ
χρυσοῦ καθιστᾷ τὴν ἀνασκαφὴν δυνατὴν καὶ ὁ
ἀρχαιολογικὸς κόσμος διατελεῖ ἐν ἀναμονῇ με-
γάλων ἐκπλήξεων. Τίς οἶδε ποῖος κόσμος θὰ
ἴδῃ τὸ φῶς περὶ τὸν ἱερὸν βράχον, τὸν ὅποιον
τείνον σήμερον ν' ἀποπύξουν αἱ οἰκοδομαί.
Ἐπὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς σημασίας καὶ ἀπὸ
καλλωπιστικῆς ἀπόψεως αἱ ἀνασκαφαὶ θὰ ἀπο-
βῶσιν πολύτιμοι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἡ "ΝΙΚΗ",
ΠΙΝΑΞ Ν. ΓΥΖΗ

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΑΝΔΡΩ

ΠΟΛΕΜΗΣ - ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ

Ὁ Ψυχαγωγικὸς Σύλλογος τῶν ἐν Ἀθήναις
Ἀνδρίων ἔσχε μίαν ὠραίαν πρωτοβουλίαν.
Ἐδώρησεν εἰς τὴν ἐν Ἀνδρῶ Λέσχην τὰς εἰ-
κόνας τῶν συμπατριωτῶν τῶν Ἀντωνίου Μη-
λιαράκη, τοῦ διαπρεποῦς γεωγράφου, καὶ τοῦ
ἀληθμονήτου ποιητοῦ Ἰωάννου Πολέμη καὶ
ἐπὶ τῇ εορτῇ τῶν ἀποκαλυπτηρίων διωργάνω-
σεν ἐκδρομὴν εἰς τὴν νῆσον, ἧς μετέχον 250
ἄτομοι.

Ἄμα τῷ κατάπλῳ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν
χαρμυσίνως κρούμενοι ἀνήγγειλαν τὴν ἀφίξιν
τῶν ἐκδρομῶν. Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ὑπεδέ-
χθη αὐτοὺς τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον, προ-
σφωνήσαντος τοῦ προέδρου κ. Καίρη, φαρμα-
κοποιοῦ. Πλήθος πολὺ εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς
τὴν παραλίαν. Αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως ἦσαν σημα-
οστόλιστοι καὶ ἡ κίνησις ἐν γένει ἦτο ζωηρο-
τάτη.

Οἱ ἐκδρομῆς μετέβησαν εἰς τὴν ἀριστάστα-
τον Λέσχην, ἧς τὰ μέλη μετὰ τοῦ προέδρου κ.
Μπίτου ἐδεξιώθησαν τοὺς προσελθόντας. Αἱ
αἰθουσαί τῆς Λέσχης ἦσαν κατάμεστοι κόσμου.
Ἐκ μέρους τῆς Λέσχης ποσοφώνησεν ὁ κ.
Δελαγραμμάτικας, ἀπήντησεν ὁ Πρόεδρος τοῦ
Συλλόγου κ. Διον. Μουστάκας, ἀνεγνώσθη δὲ
τηλεγράφημα τῆς Ἑλλην. Γεωγραφικῆς Ἐται-
ρείας, συμμετεχούσης νοερώς εἰς τὴν εορτὴν
τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῶν ἐκόνων Μηλιαράκη
καὶ Πολέμη. Κατόπιν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν κ.
Δημήτριον Κιλογερόπουλον, εἰς ὃν εἶχεν ἀνα-
τεθῆ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἡ ἐκφώνησις τοῦ πα-
νηγυρικοῦ, ὅστις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐγὼ μεθα εὐτυχεῖ· οἱ ἐπισκεπτόμενοι σήμερον
τὴν θαλαρὰν καὶ ὑδροχαρῆ νύμφην, τὴν κο-
μοῦσαν τὸ χαριτωμένον σύμπλεγμα τῶν Κυ-

κλάδων δια να παραστώμεν εις μίαν πνευματικήν εορτήν, την οποίαν εξωραΐζει το τριλαμπές φώς της θρησκείας, της επιστήμης, της ποιήσεως.

Εις την επιβλητικήν φυσιογνωμίαν του εισηγητού της θεοσοφίας Θεοφίλου Καίτη, ήν πρό δλίγου ήτενίσσαμεν μορμαίρουσαν, προστίθενται από της σήμερον δύο άλλαι εύγενείς μορφαι των ανευματικών αγώνων.

Οί εν Αθήναις ξηνητευμένοι Ανδριοί ήλθον δια να φέρουν τον αδελφικόν άσπασμόν προς τους συμπατριώτας των, αλλά συγχρόνως και δια να αποτίσουν φόρον τιμής προς δύο έκλιπόντα έκλεκτά της νήσου τέκνα, τα όποια έτίμησαν όχι μόνον την Ανδρον, έξ ής έλκουν το γένος, όχι μόνον της Αθήνας, εν αις έγεννήθησαν και έζησαν, αλλά την Ελλάδα όλόκληρον.

Ο Αντώνιος Μηλιαράκης δύναται να όνομασθ ή ο πατήρ της Έλληνικής γεωγραφίας. Αν και εις άλλην επιστήμην ως σπουδαστής ενδιαιτρίψας, ήσχολήθη άργότερον συστηματικώς και μετ' όφροσώσεως εις τας γεωγραφικας μελέτας, συνδυάζων αυτάς μετ' των ιστορικών έρευνών. Σεμνός και έμβριθής, σοφός και μειλίχιος ο Α. Μηλιαράκης, παρόσχε πολύτιμον συμβολήν εις την ανάπτυξιν παρ' ήμιν των γεωγραφικών μελετών και μάάλιστα εν εποχή καθ' ήν ή αξία της επιστήμης ταύτης δέν ειχεν εν Ελλάδα άκόμη κατανοητή. Υπήρξεν έν των πρώτων μελετητών, σκαπανεύς άνοιξας τον δρόμον προς την σπουδήν των γεωγραφικών έρευνών, των όποίων τα πορίσματα συνεχέντρωσεν εις περισπούδαστα συγγράμματα, ών έξεχουν τα «Κυκλαδικά». Δικαίως άρα ή Ανδρος, έξ ής μητρόθεν κατήγετο, τιμ' τον διαπρεπή επιστήμονα, όστις δια των έργων του μάς έγνωρίσε τας Κυκλάδας και ιδιαιτέρως την Ανδρον.

Μετ' τον επιστήμονα, ως αναπολήσωμεν τον ποιητήν. Παρά την σοβαράν μορφήν του έρευνητού, ή συμπαθητική και όνειροπόλος φυσιογνωμία του ψάλτου, ή συμβολίζουσα μίαν μακράν, αλλά δροσεράν πάντοτε έμπνευσιν, πιστήν προς τα ώραιότερα ιδεώδη, προς τον έρωτα και τον πόνον, προς την Πατρίδα, την μεγάλην Έλληνικήν Πατρίδα. Διότι ο Ιωάννης Πολέμης εινε ή άγνωτέρα ποιητική φυσιογνωμία, ή όποια κατά την τελευταίαν τριακονταπενταετίαν συνεκέντρωσε τους παλμούς των ευαισθητών καρδιών, αι όποιαι έπιζητούν μίαν άνωτέραν αντίληψιν της ζωής και διηρημένους την σκέψιν και τους πόθους δια τα μεγάλα Έθνικά ιδανικά. Εδφάνταστος, αισθηματικός, άβρδός, άρμονικός, ο Πολέμης υπήρξεν ο δημοφιλέστερος εκ των νεωτέρων ποιητών. Εις το μεταίχιμον του ΙΟ' αιώνος καθ' όν έκυριάρχει ο ρωμαντισμός και του είκοστού, όστις έδέχθη τα κύματα μι'ς ανήσυχου προς νέας

κατευθύνσεις δρυής, ο Ιωάννης Πολέμης συνεδύασε και του ρωμαντισμού τους ρεμβασμούς και του νεοιδανισμού τα πτερυγίσματα, χωρίς ν' απομακρυνθ ή από τον μελωδικόν τόνον, από το γνήσιον αίσθημα, από το ύψηλόν νόημα. Και οι στίχοι του εινε πάντοτε ρυθμικοί, πλαστικοί, δέν εινε ποιητής μόνον, αλλά και μουσικός και λαξευτής. Και ως λυρικός ποιητής εις τας δέκα ποιητικας συλλογας του και ως θεατρικός συγγραφεύς εις τα εκ του Βυζαντίου κατά το πλείστον έμπνευσθέντα δράματά του, υπήρξεν ο Βάρδος του έρωτος, ο ύμνωδός της Πατρίδος. Ημιλλάτο παρ' αυτώ το αίσθημα και ή φαντασία, ή χάρις και ή έμπνευσις. Έκλυδωνίσθη εις το πέλαγος των αίθιμάτων, έχάρη, αλλά και εδάκρυσε. Και έησιμόνει τους πόνους της αγάπης, δια να παρακολουθήση τας περιπετείας του Έθνικού βίου, ύμνων άλλοτε την δόξαν και μοιρολογών άλλοτε τας άτυχίας. Και τα αίσθήματα τα έξωτερίκευε με ύφος άβρδόν, όπως ήτο εν τη ζωή και ο ποιητής, με μίαν λεπτήν μελαγχολίαν, με εν γλωσσικόν ένδυμα εύπρεπές, της άγνης δημοτικης. Υπήρξεν ο κατ' έξοχήν συμπαθητικός τραγουδιστής όστις έμεινε ξένος προς τας άχαλινώτους επιδρομάς των ξένων νεοφανών τεχνοτροπιών, άντιών τους θησαυρούς της ποιήσεως από την άστείρευτον πηγήν της ιδιικής του καρδίας και μεταδίδων αυτούς προς τας καρδίας των άλλων, εις τρόπον ώστε να αποτελήται μία ψυχική ένωσις, μία άρμονική επικοινωνία μετ' αυτώ και άναγιώστου. Και εδω στήριζεται το μυστικόν της έπιτυχίας του, δι' αυτό έγινε δημοφιλής, δι' αυτό έζησε και ζή και θα ζή ε'ς τας καρδίας και την σκέψιν του Έλληνικού κόσμου. Διότι ήσθάνθη και έτραγούδησεν, επόνεσε και μετρησιώθη ο ποιητής των «Αλαβάστρων» και του «Εσπερινού».

Εις την εκτίμησιν αυτην την Πανελλήνιον, δέν ήτο δυνατόν να ύστερήση ή ιδιαιτέρα πατρις του. Και μετ' συγκινήσεως χαιρετ' ήμερον την τόσο ποιητικήν, τόσο συμπαθητή μορφήν του εν τη όποια άντανακλάται ή εύγένεια των αίσθημάτων, αλλά και ή λάμψις της ποιητικής του έμπνευσεως, ή φωτίζουσα το πλήρες στοχασμών μέτωπόν του.

Χαιρετ' Ανδρος και μετ' αυτης αι Αθήναι, χαιρετ' ο κόσμος τον διανοουμένων, όν έχω την τιμήν κατά την στιγμήν ταύτην να άντιπροσωπεύω, τον σεμνόν επιστήμονα Α. Μηλιαράκη και τον άγνόν ιδεαλιστήν Ιω. Πολέμη. Ανυπόμονοι να άντικρύσωμεν άλοκαλυπτομένας τας μορφάς των, α; ύψώσωμεν ήδη τον νούν και την καρδίαν προς τον κόσμον, όπου μακαρίως ζούν και εν τη εύλαβή ταύτη προσηλώσει ως άτενίσωμεν τας μορφάς των.

Αποκαλύψωμεν τας εικόνας του Αντ. Μηλιαράκη και του Ιωάννου Πολέμη και ως ένω-

θώμεν πάντες ψυχικώς μαζί των εις έκφρασιν ελλικρινούς αγάπης και εκτιμήσεως βαθυτάτης».

..

Κατόπιν ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Ν. Χαζηδάκις προσέθηκε τινά δια το έργον του Πολέμη, μετ' αυτον δ' έτερος καθηγητής του Πανεπιστημίου, έξ Ανδρου καταγόμενος, ο κ. Γ. Ρεμουνδός, δια συντομου προσολαίως έχαρακτήρισε τον Μηλιαράκη. Η

εποκάλιψις των δι' έλληνικών σημαίων κεκαλυμμένων εικόνων έγένετο εν μέσω περατετας μένων χειροκροτημάτων. Αντιπρόσωπος της κοινότητις Κορθίου, εκ του όποιου κατήγετο ο Μηλιαράκης, προσεφώνησε, καταθέσας δάφνινον στέφανον. Κατόπιν ο έξ Αθηνών ιατρός και παιδικός φίλος του Πολέμη κ. Καίτης άπήγγειλε το τελευταίον ποίημα του ποιητού, το όποιον με κάποιαν ψυχικήν προαίσθησιν έφαινετο ως να ειχε γραφ ή δι' αυτών τον ίδιον, μετ' όλίγας ήμέρας αποθανόντα.

ΕΡΗ ΜΑΡΚΟΥ'ΙΖΟΥ - ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η κίνησις των Καλών Τεχνών επ' εσχάτων υπήρξε ζώηρά. Εκτός της Διαρκούς εν τω Έθνικω Κήπω, εν ή εξετέθησαν και προσκετεθέντα έργα αλλά και νεώερα γνωστών ζωγράφων, το ενδιαφέρον των φιλοτέχνων ελλκυσαν αι ιδιωτικαι εκθέσεις. Γερμανός φιλοξενηθείς επανειλημένως εν Ελλάδα ο κ. Ιούλιος Βέντσερ εις μίαν σειράν πινάκων μάς έδωσε άγνωστους απόψεις των Δελφών, της Μεσσηνίας του Χελμού, του Μυστρά, των Φαιδριάδων, του Ταυγέτου. Μανιώδης λάτρης του Έλλ. υπαίθρου, εργάσθη με ένθουσιασμόν και εύσυνειδησίαν. Εστησε το καβαλέτο του εις τα πλέον δύσβατα και άπροσίτα μέρη δια ν' άπεικονίση τολεία κατά διαφόρους ώρις. Ίσως εκ πρώτης όψεως τα

έργα του δέν εύχαριστούν' άλλ' αν προσέξη τις θα ανακλύψη την πραγματικήν των αξίαν.

Η άνωτέρα όλων των εκθέσεων ήτο ή του κ. Ουμβέρτου Αργυρού, όστις από είκοσαςτίας εινε εκκατεστημένος εις Μόναχον. Το Έλλ. φώς εν τούτοις δέν το άπεχωρίσθη. Η δύναμις του κ. Αργυρού εκδηλούται εις τας προσωπογραφίας κατά πρώτον λόγον, εις το γυναικίον γυμνόν και εις τας Μακεδονικας απόψεις.

Ο Γέρω-παππούς, έργον Ακαδημαϊκόν, ή «Απογευματινή προσευχή» με τον γέροντα που κρατεί την Αγίαν Γραφήν, το Κουρασμένο γεροντάκι, το Παληό βιολί, ή Φιλική εκδήλωσις εινε πολυ μελετημένα έργα, σχεδιασμένα με

δραίας φωτοσκιάσεις και ήσυχα χρώματα. Όλα αυτά είνε γεροντικά μορφαί φυσικώτατα, Έν αντιθέσει έρχεται τὸ γυναικεῖον θέλητρον, τὸ ήμίγυμνον, εἰς τελειότητα καὶ χάριν αξιοθαύμαστον. Ἡ Καλοκαιρινή λιανάδα—ένα ξαπλωμένο ναχελές γυναικεῖον σώμα—ή Πρωϊνή στιγμή καὶ αἱ Πρωϊναὶ ἀκτίνες, τὸ Λουτρό, ή Μυστική χαρὰ εἶνε σπουδαὶ γυμνοῦ ἀλλὰ καὶ συνθέσεις αἱ ὁποῖαι φανερώουν λεπτήν ἀντίληψιν. Εἰς ἑπτὰ πίνακας μᾶς ἐνεφάνισε τοπεῖα καὶ χωρικούς τύπους τῶν Σερρών. Εἰς ταῦτα φαίνεται μία ἀγνή Ἑλληνική ψυχή.

Καὶ ἄλλος ξενητευμένος Ἕλλην καλλιτέχνης ὁ κ. Α. Γρίβας ἐξήθηκε πενηκοντάδα Γαλλικῶν τοπεῖων. Μία πολὺ καλὴ ἐργασία, δεικνύουσα ἐπιμελῶς σπουδᾶς.

Ἡ δεσποινὶς Μ. Σκούφου ή ἀθορύβως ἐργαζομένη, ἐξέθεσε μίαν ἀφθονον παραγωγὴν

ἐλαιογραφῶν καὶ κρητιδογραφῶν, ἐκ τῶν ὁποῶν ἀρκετὰ ἦσαν ἐκφραστικά, μὲ μίαν ἀβρότητα ἐξαιρεγασμένοι, ὅπως γυναικεῖαν.

Ἡ δις Θ. Διπλαράκου, ἥτις ἐπανήλθεν ἐξ Ἀμερικῆς, μᾶς ἐδείξε καὶ τὸ ζωγραφικόν της τάλαντον, μετὰ τὴν πρὸ διετίας ἐπίδειξιν τῆς μουσικοῦ. Οἱ πίνακές της δεικνύουν λεπτήν ἀντίληψιν—εἶνε τοπεῖα, προσωπογραφίαι, ἐκ τῶν ὁποῶν ἀρίστη ή αὐτοπροσωπογραφία της καὶ μερικαὶ ἀντιγραφαί.

Εἰς τὸ «Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων» ἐξετέθησαν ἔργα ζωγραφικῆς τῆς δεσποινίδος Σωτηροπούλου, ἥτις ἐπὶ ἕξ ἔτη ἐσπούδασεν ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Γερμανίᾳ. Οἱ πίνακες της εἴλκυσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φιλοτέχνων διακρινόμενα διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ σχεδίου καὶ τὸν ἐπιτυγῆ χρωματισμόν. Ὁ μικρὸς ἄλιεύς, ἐν γυμνὸν πρὸ τοῦ καθρέπτου καὶ ή ψαράδικη καλύβα ἔχουν πολλήν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν.

ἐπιστημονικὰ ἰδρύματα, αἱ ἐπαγγελματικά τάξεις, ὁ Βιομηχανικὸς κόσμος, ή Ἐκπαίδευσις, αἱ παροικίαι τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπετέλεσαν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Πελαγονείας κ. Χρυσόστομος, οἱ Πρόεδροι τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» κ. Ν. Καζάζης, τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρίας κ. Γ. Χατζιδάκις, τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας κ. Δ. Παπούλιας, τοῦ Συλλόγου «Παρθασοῦ» κ. Τ. Ἡλιόπουλος, τῆς Ἐταιρίας τῶν φίλων τοῦ Λαοῦ κ. Ι. Μεσολοῦρας, τῆς Γενικῆς συνομοσπονδίας τῶν Ἐπαγγελματιῶν κ. Μ. Βρετιός, τῆς Γεν. ἐνώσεως τῆς ἰδιοκτησίας κ. Α. Χρηστομάνος, καὶ ἀντιπρόσωποι—τῶν κυριῶν ή κ. Ἄννα Τριανταφυλίδου, τοῦ τύπου οἱ κ. κ. Γ. Πῶπ (ἡμερησίον) καὶ Δ. Καλογερόπουλος (περι-

οδικοῦ), τοῦ δικηγορικοῦ κόσμου ὁ κ. Α. Μάνσης, τοῦ λογογραφικοῦ ὁ κ. Σπ. Παγανέλης, τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ οἱ κ. κ. Ι. Δραγάτης καὶ Θ. Μιχαλόπουλος, τοῦ καλλιτεχνικοῦ ὁ κ. Α. Φιλαδέφους, τοῦ κλήρου ὁ παν. ἀρχιμανδριότης κ. Γ. Ρουμπάνης, καὶ οἱ κ. κ. Κ. Λογοθέτης καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Μ. Καβαλλιεράτος πολιτευτῆς καὶ Η. Πουλόπουλος βιομήχανος.

Ὁ «Ἐθνικὸς Σύνδεσμος» θὰ ἐργασθῆ κατὰ Τμήματα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιηθοῦν διακεκριμένοι ἄνδρες οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ἐιδικότητός των θὰ δυνήθουν νὰ συμβάλουν εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, ὅστις εἶναι ἀξίος θερμῆς ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἀλλὰ καὶ προσοχῆς ὑπὸ τῶν ἰθυνόντων τὰ τῆς Πολιτείας.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΓΛΩΣΣΑ - ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ - ΗΘΙΚΗ - ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ - ΠΑΤΡΙΣ

Εἰς τὴν Συναίαν Ἀκαδημίαν συνήλθε τῆ 23 Ἀπριλίου Συνέδριον ὅπερ ἐκλήθη Ἐθνικὸν ἕνεκα τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος τῶν συζητηθέντων ζητημάτων, ἀφορῶντων εἰς τὰς σπουδαιότερας ἐκδηλώσεις τῆς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Τὴν πρωτοβουλίαν ἔσχον ἑβδομήκοντα σωματεῖα, ἐπιστημονικά, ἠθικοθηρησκευτικά, ἐπαγγελματικά, πατριωτικά. Οἱ ἀντιπρόσωποι τούτων ἐνισχυόμενοι καὶ ὑπὸ τῶν ὄχιων κοινωνικῶν στοιχείων καὶ εἰδικῶν ἀνδρῶν, συνεζήτησαν καὶ ἠρεύνθησαν ἐπισταμένως τὴν σύγχρονον κατάστασιν, ἀπεκάλυψαν τοὺς κινδύνους ὅς διατρέχει ὑπὸ τῶν ὑπονομευτῶν καὶ διαφθορῶν ή θρησκεία, ή γλώσσα, ή οἰκογένεια, ή ἰδιοκτησία, αὐτὴ ἐν γένει ή Πατρίς. Διὰ πρῶτην φορὰν ἐγένετο τοιαύτη συνολικὴ ἐνέργεια. Ἱεράρχαι, ἰδρύματα, σωματεῖα καὶ ὁργανώσεις, ἀντιπροσωπεῖαι Αἰγύπτου, Κύπρου, Ἀμερικῆς, τοπικοὶ σύλλογοι ἦσαν τὰς δυνάμεις των καὶ τὸ κῆρος των ὅπως ἀκουσθῆ μία φωνὴ ἐπιτακτικὴ, ή φωνὴ τῆς ἐξυγιάνσεως καὶ τῆς ἀναγεννήσεως. Ἡ Ἱεραρχία, τὸ Πολυτεχνεῖον, ή Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρία, ὁ Σύλλογος Παρθασός, ή Ἐταιρία τῶν φίλων τοῦ λαοῦ, ὁ Ἐμπορικὸς σύλλογος, ὁ Ἱατρικὸς Σύλλογος, ὁ Πολυτεχνικὸς, ὁ Σύλλογος τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ή Γενικὴ Συνομοσπονδία τῶν ἐπαγγελματιῶν τῆς Ἑλλάδος, ή Γενικὴ Ἐνωσις τῆς Ἰδιοκτησίας, ή Πανελλήνιος φαρμακευτικὴ ἔταιρία, ή Ἀστυκὴ Ἐνωσις Πειραιῶς, ή Παμβιομηχανικὴ ὁμοσπονδία, ή Ἐνωσις Ἑθν. καὶ Κοιν. ἀγωγῆς, ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ὁ Πειραικὸς Σύνδεσμος, ή Ἐνωσις τῶν λειτουργῶν τῆς Μίσης Ἐκπαιδύσεως καὶ τῆς Ἰδιωτικῆς, ὁ Πανελλήνιος σύνδεσμος τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν, αἱ Χριστιανικαὶ ἐνώσεις τῆς Ἑλλάδος, πλεῖστοι

ἐπαρχιακοὶ σύλλογοι, ὅλοι ἐν συναγεμῶ ἐξηγέρθησαν ἐναντίον τῆς ἀθεΐας καὶ τοῦ μαλλιαρισμοῦ, τῆς ἀνηθικότητος καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Κατὰ τὴν ἐναρξιν ὠμίλησαν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Τοῦ Συνεδρίου πρόεδρος ἐξελέγη ὁ κ. Ν. Καζάζης, ἀντιπρόεδρος οἱ κ. κ. Δ. Παπούλιας, Τ. Ἡλιόπουλος, Π. Κορολίδης, Ν. Καταλᾶνος, Α. Μιχαλόπουλος, Γ. Στριγκος, γραμματεῖς οἱ κ. κ. Θ. Μιχαλόπουλος, Δ. Καλογερόπουλος καὶ Α. Κωνσταντινίδης. Πρόεδροι τμημάτων ὁ σεβ. Μητροπολίτης Πελαγονείας καὶ οἱ κ. κ. Ι. Φραγκιάς, Θ. Βορέας, Π. Καλογερόπουλος, Ι. Δραγάτης, Α. Χρηστομάνος, Ι. Πετρίδης.

Τὸ Συνέδριον διήρκεσεν ἐπὶ 10 ἡμέρας καθ' ἃς συνήλθον τὰ τμήματα πρὸς συζήτησιν τῶν θεμάτων, ἐν γενικῇ δὲ συνελεύσει διετύπωσαν ἐν εἰδει ψηφισμάτων τὰ συμπεράσματα τῶν γενομένων συζητήσεων.

Ἐνεκα τῆς σπουδαιότητος ἣν εἶχον τὰ συζητηθέντα θέματα, τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῶν θὰ ἐπιδιώξῃ ὁ ἐκ τοῦ Συνεδρίου προελθὼν «Ἐθνικὸς Σύνδεσμος», ὁ ἰδρυθεὶς τῆ 21 Ἰουνίου.

Ὁ «Ἐθνικὸς Σύνδεσμος» ἔχει σπουδαιοτάτην ὄσφ καὶ ἀκανθώδη ἀποστολήν. Νὰ ἀφυπνήσῃ τοὺς Κυβερνῶντας, νὰ διώξῃ τὰς ἀνατροπὰς τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν ἀναμόρφωσιν ἐπὶ ὄχιων βίσεων. Ἐντυχῶς τὰ πρῶτα τὰ ἀποτελέσαντα τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον εἶνε ἀξία πάσης τιμῆς, ἀντιπροσωπεύοντα τὰς σπουδαιότερας ἠθικᾶς, πνευματικᾶς καὶ κοινωνικᾶς δυνάμεις, οἷαι ή Ἐκκλησία, τὸ Πανεπιστήμιον, τὰ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΑ

Αἱ ἀποκαλύψεις τῆς σαπίλας ή ὁποία ἀπὸ τινος λυμάνεται τὴν Ἐκπαιδευσιν, τὰ ἔκτροπα τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸ Μυράσειον Διδασκαλεῖον, τὴν Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν καὶ τὸ Διδασκαλεῖον νηπιαγωγῶν, ἰδρύματα τὰ ὁποῖα διευθύνουν ὁ κ. Δελμούζος ὁ καταδιωχθεὶς ἄλλοτε διὰ τὸ σχολεῖον τοῦ Βόλου ἐνθα ἐδιδάσκετο ή ἀθεΐα καὶ ή ἀνηθικότης καὶ ὁ κ. Γλυνὸς γνωστὸς διὰ τὴν δρᾶσιν του εἰς τὸν πρὸς διάδοσιν τοῦ μαλλιαρισμοῦ ἰδρυθέντα «Ἐκπαιδευτικὸν Ὅμιλον». Εἰς τὰ ἰδρύματα αὐτὰ, εἰς ἃ φοιτῶσιν οἱ μετεκπαιδευόμενοι διδάσκαλοι πρὸς πληρῆστεραν μόρφωσιν καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἔπρεπε συνεπῶς νὰ διδάσκηται ή θρησκεία, ή ἠθικὴ, ή φιλοπατρία ὑπὸ καθηγητῶν ἐχόντων ἐπιστημονικὸν κύρος καὶ ἀνεπίληπτον ἦθος, ἵνα καταστῶσιν οὕτω φάροι πολιτισμοῦ καὶ ἀληθείας, μετετρέπησαν εἰς ἐστίας μολυσματικᾶς, εἰς τὰς ὁποίας ὀργιάζει ὁ μαλλιαρισμὸς, ή ἀθεΐα ὁ κομμουνισμὸς, ή ἀνηθικότης. Ἐτίθαι διαφθορᾶς τῆς γλώσσης, ὑπονομεύσεως τῆς θρησκείας, ἀνατροπῆς τῆς ἠθικῆς. Καὶ οἱ ἀτυχεῖς ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ οἱ ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας; διὰ νὰ γίνουν καλύτεροι, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ μυῶνται εἰς ἀνιτροπικὰ τῆς κοινωνίας καὶ ἠθικῆς κρυφάματα. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν διεμαρτυρήθησαν διὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν, καὶ... ἀπελύθησαν... Εἰς τὰ προαναφερθέντα ἰδρύματα διδάσκονται τὰ ἐξῆς τερατώδη:

Ὅτι ή Ἑλλ. ἐπανάστασις δὲν ἦτο ὁμόθυμος ἐξέγερσις τοῦ δυναστευομένου λαοῦ, ἀλλὰ προήλθεν ἀπὸ ὀλίγους κεφαλαιοκράτας (!) Ἰδέα σατανικὴ καὶ ἀνιστόρητος διότι ἀκριβῶς αἱ ἀστικαὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τάξεις ἐθυσίασαν τὰς περιουσίας των διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Γένους, ὅτι ή σημαία εἶνε κουρελόπανο καὶ ή Πατρίς φόνισα, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε μοχθηρὸς, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐταπεινώσε τὴν γυναῖκα, ὅτι

ή παντοδυναμία τοῦ Ὑψίστου σταματᾶ μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ βολβοῦ τοῦ ἀνθους, ὅτι οἰκογένεια ἐν Ἑλλάδι δὲν πρέπει νὰ ὑψίσταται ! Αὐτοὶ εἶνε οἱ καθηγηταὶ τῶν ἰδρυμάτων αὐτῶν. Καὶ τοιαῦτα διδάσκουσι εἰς τοὺς δημοδιδασκάλους εἰς οὓς εἶνε ἐμπειστημένη ή μόρφωσις τῶν τέκνων τοῦ Ἑλλ. λαοῦ. Καὶ ή Πολιτεία ἀδιαφορεῖ καὶ δὲν ἐκδιώκει διὰ τοῦ φραγγελίου τοὺς ἀσχημονοῦντας καὶ διαφθορεῖ, οἱ ὁποῖοι ὑπόλως ἐργαζόμενοι ἀπειλοῦν νὰ διασείσουν τὰ θεμέλια τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας, τῆς Πατρίδος. Ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχή ἔπρεπε αὐτεπαγγέλτως νὰ καταδιώξῃ τὴν σπείραν αὐτὴν, ή ὁποία εἰσέδυσσε εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα, διὰ νὰ σπείρῃ τὸν ὄλεθρον. Ἡ ἐξυγιάνσις τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ ή ἄμεσος ἀπομάκρυνσις τῶν αἰτιῶν τῆς ἀθλίας αὐτῆς καταστάσεως ἐπιβάλλεται. Οἱ κ. κ. Γλυνὸς καὶ Δελμούζος τρομοκρατοῦν τοὺς διδασκαλούς. Τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον εἶνε ὑποχέριον αὐτῶν. Ἐξηγέρθησιν κατὰ τῶν διδασκαλιῶν αὐτῶν οἱ κορυφαῖοι τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ στρατοῦ, ὃν ἀπειλεῖ νὰ διαφθείρῃ ὁ κομμουνισμὸς, καὶ ὁμως αἱ Κυβερνήσεις ἀδιαφοροῦν. Ἡ ἀναρχία οὕτω ἐπεκτείνεται. Διδασκαλία ἀνθεθνικὴ, βιβλία μαλλιαρά, χαλάρωσις τοῦ ἠθικοῦ συναισθήματος, διείδοσις μολοσεβικῶν θεωριῶν, μαθηταὶ ἀπειθάρχητοι, ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ὕβριζοντες τὸν Ὑπουργόν των διότι προσωρινῶς (!) ἀπέλυσεν τὸν ὕβριστὴν τῆς Ἑλλ. σημαίας, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ὑψίστους κινδύνους ἐθνικούς. Θὰ ἀναγκαιτωθοῦν ἐγκαίρως; Ἀμφιβάλομεν.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΡΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Μετά μεγάλης θλίψεως ή «Πινακοθήκη» αναγγέλλει τόν θάνατον του διαπρεπούς ζωγράφου Περικλέους Τσιριγιώτου, έπισυμβάντα έν Καίρω. Διαμένων εκεί από πολλών έτών, ειργάζετο μετά μεγάλης έπιτυχίας φιλοτεχνών πίνακας εξαιρετικής τέχνης, άμα δέ διδάσκων τά καλλιτεχνικά μαθήματα. Η «Πινακοθήκη» έν τόμω Β' έδημοσίευσε βιογραφικόν σημείωμα μετά τής εικόνας του, άργότερα δέ και τά καλλίτερα έργα του, διά τά όποια ευμνέσεται κριτικά έχουν δημοσιευθή. Ο άείμνηστος καλλιτέχνης ήτο άπ' άρχής τής έκδόσεως τής «Πινακοθήκης» άκραφνής ύποστηρικτής και αντιπρόσωπος έν Αίγυπτο προσνεγκών πολύτιμον άρωγήν εις αύτήν.

— Εις τόν έφετειόν Καλοκαιρίειον διαγωνισμόν υπεβλήθησαν 12 δραματικά έργα. Έξ αυτών πέντε έκρίθησαν άξια μνείας. Ο Όρφεύς και Εύρυδίκη. Τό παιδί του άλλου, Μία τρέλλα στό τηλέφωνο, ή Αίώνια πλάνη, ή Μαρία-Φλώρα. Έβραβεύθη τό τελευταίον, έργον

του κ. Ίωαννοπούλου και έκηνέθησαν τά πρό αυτού έργα, τό μέν του κ. Α. Άργη τό δέ τής κ. Ε. Λόντου.

— Απέθανεν έν Παρισίοις ό περιφανής ήθοποιός Λουδοβίκος Γκιτρώ, πατήρ του έπίσης ήθοποιού Σασά Γκιτρώ.

— Απέθανεν έν ηλικία 80 έτών ό μέγας Γάλλος άπτρονόμος και συγγραφέυς Κάμιλλος Φλαμμαριών. Τά έργα του, ών σκοπός ήτο ή εκλαίκευσις τής άστρονομίας, αλλά με τρόπον έλκυστικώτατον, ήσαν άγαπητά εις τό άναγνωστοκόν κινόν. «Ο Θεός έν τή Φύσει» και ή «Στέλλα» έτυχον εξαιρετικής κυκλοφορίας. Ο Φλαμμαριών ήτο και διάσημος πνευματιστής.

— Ο διάσημος Ίταλός γλύπτης Τζουζέππε Μεγκαρόνι ειχε στείλη εις τήν έκθεσιν του Μονζά μίαν κολοσσιαίαν κεφαλήν Μεδούσης. Η προτομή έτοιποθετείτο επί βάθρου, ότε αίφνης κατέπεσεν επί του παρισταμένου γλύπτου, τόν όποιον και συνέθλιψε υπό τά όμματα του

άδελφου του και τών τέκνων του. Ο άτυχής καλλιτέχνης έμεινεν άπνους.

— Πίναξ πολαιός άρίστης τέχνης εικονίζων τήν Σταύρωσιν του Χριστου, τής Ίσπανικής σχολης, εξετέθη προς πώλησιν εις τό κατάστημα πλαστικής τών άδελφών Ροδίου. Ευκαιρία διά νά τόν θαυμάσουν οι φιλοτέχνη και διά νά πλουτισθή ή πινακοθήκη συλλογέως τινός.

— Εις δύο διαλέξεις ό κ. Κ. Μέκιος έπραγματεύθη τό θέμα τής Βυζαντινής τέχνης, διεξελθών μετ' ευφραδείας τά διάφορα στάδια τής αναπτύξεως αύτης.

— Εις μουσικόν διαγωνισμόν προκηρυχθέντα υπό του Αθηναϊκού Όμίλου προς σύνθεσιν φόξ-μπλιούξ έβραβεύθη εκ 36 ύποβληθεισών συνθέσεων ή τής δεσπινίδος Έρης Μαρκουζου - Καβαλιέρου, τά «Μαγεμένα μάτια». Και άλλη σύνθεσις της χορευτικής, ή «Κουκλα καπριτσιόζα» ειχε μεγάλην έπιτυχίαν, εισαχθεΐσα εις όλα τά χορευτικά κέντρα.

— Ζωηράν και εξαιρετικήν έντύπωσιν ένεποίησαν εις τόν μουσικόν κόσμον αι συνθέσεις του καθηγητου έν τώ Όρειώ Θεσσαλονίκης κ. Αίμ. Ριάδη. Εις δύο συναυλίας, τών όποιών μετέσχον οι άριστοι παρ' ήμιν εκτελεσται, εξετέλεσθησαν παλαιότερα και έντελώς νέα έργα, τών όποιών εξετιμήθη ό πλούτος τής έμπνεύσεως και ή μεγάλη πρωτοτυπία.

— Έκ τών πρωτοτύπων θεατρικών έργων τών μέχρι τουδε δοθέντων εκυριόρησεν ή χαριτωμένη φάρσα του κ. Τ. Μωραΐτινη «Δακτυλογράφος ζητεί θέσιν», παιχθεΐσα εις τήν «Άλάμπραν».

Έκ τών ξένων, ήρσεσε του Πιραντέλο τό «Έπρόσωπα ζητούν ένα συγγραφέα», έν τώ όποιω εικονίζει τήν ανεπαρκείαν του θεάτρου ν' αποδώση τήν αλήθειαν τής ζωής και θέτει τό πρόβλημα τής θεατρικής τέχνης, ήτις δέν δύναται νά μάς παρά γη πλήρη τήν πραγματικότητα ώς εκ τών σκηνικών συνθηκών. Τής παραστάσεως μετέσχεν εκτάκτως και ό κ. Σπ. Μελάς.

— Ηνοιξεν έν Φλωρεντία ή δευτέρα Διεθνής Έκθεσις του βιβλίου, εις ήν αντιπροσωπεύονται όλα τά Κράτη. Έπί τή ευκαιρία τής Έκθέσεως διοργανώθησαν έορταί και διαλέξεις αφιερώθη δέ ανά μία εβδομάς δι' έκαστον κράτος διά νά εκδηλώση τό φιλολογικόν του σύστημα.

— Μεγάλην έπιτυχίαν ειχεν ή έν Παρισίοις διοργανωθείσα Έκθεσις τών Διακοσμητικών Τεχνών, εις ήν έλαβε μέρος και ή Έλλάς.

— Μεταξύ τών ανεκδότων έργων του άείμνηστου Λάμπρου τό προκαλούν τό μεγαλείτερον ένδιαφέρον από ιστορικής και καλλιτεχνικής άπόψεως εινε ή Συλλογή τών εικόνων τών Βυζαντινών Αυτοκρατόρων, δι' ήν ειργασθη μέχρι τών τελευταίων του ήμερών. Η συλλογή αύτη εξετέθη εις τήν Διεθνή Έκθεσιν τής Ρώμης τώ 1911, έπλουτίσθη όμως και διά νέων εικόνων και σχετικών σημειωμάτων. Η προς έκδοσιν έπιτροπή ποιείται εκκλησιν προς τά έπιστημονικά σωματεία και τους έκδότας, όπως επικουρήσωσιν προς έκδοσιν τής πολυτίμου ταύτης Συλλογής.

— Ο κ. Π. Ζωγράφος έν ανακοινώσει τής Έταιρίας τών Βυζαντινών σπουδών ώμίλησε περι τής τεχνικής και αισθητικής τών τοιχογραφιών του Μιστρά.

— Η κ. Μαρίκα Κοτοπούλη—Χέλμη προσέκηρυξε δραματικόν διαγωνισμόν διά τήν θερινήν θεατρικήν περίοδον.

Πενταμελής έπιτροπή εκ δύο λογίων—ούχι δραματικών συγγραφέων—δύο ήθοποιών και ένός δημοσιογράφου θά παρακολουθούν τά παιζόμενα εις τά διάφορα Αθηναϊκά θέατρα νέα και άδίδακτα μέχρι τουδε δραματικά έργα (τραγωδίας) δράματα και κωμωδίας) και τήν 1ην Οκτωβρίου θά άπονέμεται βραβείον εκ 5.000 δραχμών εις τό έργον, τό όποιον θά έχη τήν μεγαλητέραν έπιτυχίαν από άπόψεως τέχνης και πρωτοτυπίας, άσχετως με τας εισπράξεις τας όποιας θά κάμη παιζόμενον.

— Ο «Πανελληνιος Σύλλογος Γυναικών» διοργάνωσεν έν τή αίθούση του «Παρνασου» διάλεξιν περι τών γυναικών τής Έλλ. Έπανα-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΥΤΑΛΗΣ

στάσεως. Μετ' εισήγησιν εκ μέρους του Συλλόγου υπό του κ. Δημ. Καλογεροπούλου, ώμίλησεν ό Πρόεδρος του Μικρασιατικού Συλλόγου κ. Κ. Λαιέρας, αναπτύξας διεξοδικώς τήν δράσιν τών κατά τήν Ήβανάστασιν Έλληνίδων από ιστορικής άπόψεως.

ΕΞΕΔΟΘΗ

τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ **Μεγάλου Εικονογραφημένου Δευκώματος τῶν Τηνίων καλλιτεχνῶν**. Ἀποτελεῖ πλήρη μονογραφίαν περὶ τοῦ κορυφαίου Ἑλληνοζωγράφου

Ν. ΓΥΖΗ

Ἔξοχον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλλιτεχνικὸν τεῦχος. Εἰς μέγα σχῆμα, ἐπὶ ἀρίστου ἄρτου εἰδικῶς ἐν Εὐρώπῃ παραγελθέντος, ἐκτυπωθὲν εἰς τὰ καταστήματα «Ἐστίας» Καργαδούρη—Μαΐσνερ, περιέχει **πλήρη βιογραφίαν** τοῦ μεγάλου ζωγράφου, **περιγραφὴν** τῶν πινάκων του, κριτικὰς μελέτας περὶ τῆς καλλιτεχνικῆς του ἀξίας, **ἀνέκδοτα** τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς.

Κοσμεῖται ὑπὸ πεντήκοντα καὶ πλέον εἰκόνων ἔργων του, ὅλων τῶν ἐποχῶν

κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ὑπὸ ἐξόχων ἐγχρώμων φωτοτυπιῶν, εἶναι δὲ ἔνθα «Τὸ Κρουφὸ σχολεῖον», «Οἱ ἀρπαβάνες τῶν παδων», τὸ «Τάγμα», ἢ «Ἐσρινή συμφωνία», ἢ «Ἀποθέωσις τῆ Βαναρίας».

Τὸ τεῦχος κοσμεῖ διχρωμον ἐξώφυλλον, φιλοτεχνηθὲν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Καλλιτ. σχολῆς κ. **Ν. Δύτρα**.

Διὰ πρώτην φοράν ἐκδίδεται ἐν Ἑλλάδι ἔργον τοιαύτης καλλιτεχνικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀξίας.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Παναθηναϊκῆς ὅσοι κατέβαλον, ἢ θὰ καταβιλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ 1925 μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, παρέχεται ἐξαιρετικὴ ἑκπτώσις. Θὰ τιμᾶται δι' αὐτοὺς

μόνον ἀντὶ δραχμῶν τριάκοντα

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΕΙ ΟΤΙ

Ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν μειοδοτικὴν δημοπρασίαν 1ον) ἡ προμήθεια 450 στατήρων ἀσβέστου καθὼς καὶ ἡ διὰ βυτιοφόρων κάρρων ἀσβέστωσης τῶν ρυττανομένων τοίχων τῆς πόλεως καὶ 2ον) ἡ διὰ βυτιοφόρων κάρρων μεταφορὰ ὕδατος πρὸς πλῆσιν τοῦ δαπέδου τῶν κτιρίων Ν καὶ Παλ. Ἀγορᾶς.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 9ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11 ἕως 12 π. μ. καὶ συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ἀρχικῆς καὶ ὑπ' ἀριθ. 5981 συγγραφῆς ὑποχρεώσεων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουλίου 1925

Ὁ Δήμαρχος
Σ. Πάτσος

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων γνωστοποιεῖ, ὅτι τὴν 16ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐνεργηθήσονται ἐν τῷ Δημοτικῷ Καταστήματι αἱ κάτωθι δημοπρασίαι:

1ον) Ἐνοικίασις τοῦ τέλους ἐκμεταλλεύσεως τῶν πεζοδρομίων τῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν καὶ τοῦ ἐσω ερικίου χώρου διὰ τὴν οἰκονομικὴν περιόδον 1925—1928, μετ' ἐλάχιστον ὄρον προσφοράς δραχ. 400,000 ἑτησίως.

2ον) Ἡ ἐκποίησις καὶ ἀπ' ἀκριβῆ τῆς κό-

πρου τῆς προσφερομένης ἐκ τῆς καθαριότητος τῆς π. λεωσ, μετ' ἐλάχιστον ὄρον προσφοράς δραχ. 25 κατ' αὐτοκίτηνον, χωρητικότητος 1 1/2 τόννου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰουλίου 1925

Ὁ Δήμαρχος
Σ. Πάτσος

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΑΓΟΡΑΝ ΒΟΥΣΤΑΣΙΟΥ

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ Δημοτικοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν ὅπως ἰδρῶσιν ἴδιον πρότυπον Βουστάσιον, ζητοῦμεν προσφοράς διὰ κατάλληλον γῆπεδον ἐκ πέντε τοῦλάχιστον στρεμμάτων ἐν θέσει Κολοκυνθοῦ καὶ πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ ἢ καὶ δι' ἐγκατεστημένον ἤδη Βουστάσιον μετὰ ἡ ἀνευ τῶν ἐν αὐτῷ ἀγελᾶδων. μέχρι τῆς 18 Ἰουλίου ἐ. ἔτους.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων
Σ. ΠΑΤΣΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Περατωθείσης τῆς ἐργασίας διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν φανῶν φωταερίου εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ ἀναλαβόντος ἐργολάβου, προσκολοῦμεν, ὅπως ἀναφῆρητε εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ὑπηρεσίαν τοῦ Τιμηματιοῦ τοῦ Φωτισμοῦ τὰ πεζοδρόμια ἐκεῖνα τὰ ὅποια τυχόν δὲν ἐπισκευάσθησαν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν φανῶν, καθ' ἣν εἶχεν ὑποχρεώσιν ὁ ἐργολάβος ἵνα διατεχθῆ ἢ ἄμεσως αὐτῶν ἐπισκευή.

Ὁ Δήμαρχος
Σ. Πάτσος